

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№6 (161)
червень
2012

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Щороку на початку літа ми відзначаємо день, який в народі більше відомий під назвою «Зелені свята». На запитання, чому вони зелені, вам пояснять, що цього дня прийнято прикрашати оселі зеленим віттям дерев. Але для чого це робити? Який зв'язок між гіллям і християнським святом? Що взагалі святкують цього дня християни?

Це свято має чітке біблійне походження. Насправді ми згадуємо про подію, описану в Біблії як злиття Святого Духа на апостолів. Ісус Христос, перш ніж вознестися на небо, наказав Своєю учням не відлучатися з Єрусалима доти, поки на них не злине Святий Дух. Тоді «ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї, та в Самарії, та аж до останнього краю землі»

ЗВІЧАЇ

Зелені свята чи день Трійці?

(Дії 1:8). Це і сталося на день П'ятидесятниці. Тому біблійна назва цього свята – свято П'ятидесятниці. Його називають також святом Трійці, оскільки це дійство, в якому брали участь всі три Особи Бога. Цей день вважають днем народження Церкви. Бог сформував цілісну структуру, об'єднавши розрізаних по всій Палестині віруючих людей.

Церква – це унікальне явище на землі. Раніше, щоб прилучитися до Божого народу, треба було стати євреєм. Нині Церква – це зібрання тисяч і тисяч національностей, об'єднаних Духом Святим для поклоніння Ісусу. День П'ятидесятниці – це свято Божої присутності серед Його людей. Але причому тут зелене віття?

А ось при чому. Виявляється, у слов'ян свято Трійці злилося із поганським святом Семик, увібравши в себе багато поганських обрядів, пов'язаних, головним чином, із вшануванням духів трав, дерев і квітів. Тому й прийнято було прикрашати будинки зеленню. Паралельно проводили ритуали прощання з весною, а літо, що настало, уособлювала береза. Її гілками прикрашали житло, а саме дерево – кольоровими стрічками і рушниками; іноді березу обряджали в плаття і водили навколо неї хороводи.

Зелені свята, або свято Семик, – це свято підрастаючого насіння, мо-

лодого листя, перших квітів. У цей «русальний тиждень», коли починалося літо, люди веселились. У Семицький тиждень також поминали покійних. І чинили ще немало дій, прямо пов'язаних із чаклунством.

У ранню християнську Церкву увійшли деякі народні звичаї, яким присвоїли нові значення: скажімо, свято Купала – свято водяників, лісовиків, відьом, русалок, чаклунів якимсь чином з'єднали зі згадкою про святого апостола Івана. І таких прикладів можна навести немало.

Як бачимо, рання церковна громада на Русі дозволила змішати поганство з християнством і більше того – внесла саме поганство у середину Господнього народу.

Але ж Церква не існує сама для себе. Християни не можуть і не повинні бути захоплені морем секуляризму, який загрожує їхній вірі. Якщо їх, як свідків Христа, торкнулася сила Духа Святого, вони, у свою чергу, повинні свідчити тим, хто ще не вірить. «Ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...»

Старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко з нагоди свята Трійці закликав християн подбати про потужну дію Святого Духа в церквах і у своїх серцях.

Зокрема, він зазначив, що в ці дні майже весь християнський світ відзначає день зішестя Святого Духа на апостольську Церкву і що це свято особливе і для Церкви Християн Віри Євангельської України, оскільки більше 90 років тому в Україну прийшло духовне пробудження, яке діє і сьогодні.

«З нагоди свята звертаюся до всіх вас з побажанням усім серцем шанувати Святого Духа, сповноватися Ним і не засмучувати Святого Утішителя. Навчимося користися Духом Святому, бо Він посланий приготувати нас до зустрічі з Царем царів – Ісусом Христом. Він дуже скоро прийде», – наголосив священнослужитель.

Тож святкуймо це свято в силі Духа Святого, пильнуючи, щоб жодна поганська гідота не стала на перешкоді нашого зближення з Отцем. Бо «Він – Бог святий, Бог задрісний Він... Коли ви покинете Господа і будете служити чужим богам, то Він вернеться, і зробить вам зло, і вигубить вас по тому, як робив був добро вам» (Ісуса Навина 24:19-20).

“Michael Gott International”

Вивчайте Англійську з американцями

MGi4ua

з 18 по 28 червня

Якщо Вам більше 16 років, удоскональте Вашу англійську мову за 10 днів завдяки курсу професійного діалогу з вчителями із Сполучених Штатів Америки.

Благодійна акція: навчання - безкоштовне, реєстрація 30грн. Обмежений набір - зателефонуйте та зареєструйтеся зараз! Або заповніть анкету онлайн на нашому сайті:

www.mgi4ua.com

50-10-19
097-784-86-71
063-117-60-99

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1

Благодійна акція ліцензуванню не підлягає

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Яке почуття переполює ваше серце при думці, що ви належите до українського народу? Почуття гордості? Відданості Богові за таку честь?

Українці споконвіку були хоробрим, мужнім, волелюбним народом. Ці народні чесноти оспівані в численних думах і піснях.

А які риси можна назвати визначальними для наших сучасників? Чому найперше на гадку спадають такі не дуже гарні характеристики, як схильність перед чужим, схильність до запопадливості, зрадливості? Що сталося з нами?

Сьогодні про це ми ведемо бесіду з доктором теології, почесним професором релігієзнавства Національного університету «Острозька академія», викладачем численних біблійних шкіл і семінарій у США, Канаді та Україні, ведучим християнської радіопрограми «Відвертість» Леонідом ЯКОБЧУКОМ.

Чому, на вашу думку, нам так властивий комплекс неповноцінності, такий собі рабський менталітет?

Комплекс неповноцінності – це негативне почуття, при якому людина підсвідомо вважає себе менш цінною порівняно з представниками інших народів. Ми маємо багату історичну спадщину, можемо пишатися багатьма елементами культури. Однак підсвідомо вважаємо себе не такими вже й цінними. Річ у тому, що цю думку в нас цілеспрямовано виховували. У Діях святих апостолів читаємо, що Бог кожному народу дав відповідну землю, відповідний

Ментальність раба

час замешкання. І погляньте, яку чудову землю отримали українці.

Можливо, це одна з причин того, що весь час хтось збоку зазіхав на нашу землю. А щоб її завоювати, нам нав'язували думку про меншовартісність. Це почуття записується у підсвідомості. І це впливає на нашу поведінку. Для чого наші сусіди це робили? А для того, щоб виховати з нас раба, щоб ми стали для них слугами. І, до деякої міри, це їм вдалося.

Але ж погодьтеся, інші народи теж ставали об'єктами загарбницьких дій. І не всі виховали в собі комплекс раба. Чому саме з українцями це вдалося зробити?

Український народ не агресивний за характером, м'який – це видно з наших мелодійних пісень, лагідної музики. І через те наш народ ніколи не претендував на чийсь, а завжди тішився зі свого. І згадайте – за Радянського Союзу нас називали «меншим братом». Чому – не знаю. Адже Київська Русь постала задовго до того, як на карті світу появилася Ро-

сія. Я не переслідую тут ніяких політичних мотивів, це історичний факт.

Якось я зустрівся з одним письменником-росіянином, який емігрував до США. Він потребував до роботи друкарської машинки (тоді ще комп'ютерів не було), і так ми познайомилися. Родом він був зі сходу України і в розмові заявив, що український народ дуже бідний, не має ні літератури, ні культури, тому росіяни готові йому допомогти. А я кажу: «Чому ви так переймаєтеся моїм народом? Займіться своїм. А ми вже якось дамо собі ради і з літературою, і з музикою».

Чому він мав таку думку про українців? Погляньте, яку чудову землю отримали українці. Що України як такої нема і ніколи не було – це Малоросія. І української мови нема – це діалект, говірка.

Для чого це робили? Підсвідомо? Чи, може, для того, щоб виховати, власне, в нас оцю неповноцінність, свідомість раба. Біда в тому, що багато українців у це повірили, забули рідну мову, рідну культуру. Іду я якось маршрутною і чую – звучить російська пісня. Питаю, чого ви це слухаєте. Та ж і музика ця, і слова такі маловартісні. А їх крутять скрізь, і наші діти виростають під ці пісні, які ніяк не можна назвати витвором музичного мистецтва.

Подумайте, з якою ціллю це робиться. І чи не тому й досі українці в переважній більшості є ментальними рабами. Я переконаний, що це основна проблема нашого народу. І хтось з того користає. Бо раб не має ні імені, ні культури, ні батьківщини, ні мови – раб знає лише роботу. Раб надається лише до колгоспу.

(Закінчення на 4-й стор.)

Михайло ПАНОЧКО

НАШ ВИБІР

СТОП. 2

Денис ПОДРОЖНИЙ

Третій варіант

СТОП. 3

На роздоріжжі

СТОП. 6

Доторкнутися до Бога

СТОП. 7

Отож відкріймо Біблію і прочитаємо кілька текстів. Насамперед – текст з 30-го розділу Повторення Закону. Перед нами – прощальні слова Мойсея, який 40 років вів народ у пустині до Обіцяної землі. І ось попередити Йордан. Прощаючись з народом, оскільки Бог попередив, що Мойсей в Обіцяну землю не ввійде, він говорить: «Дивися: я сьогодні дав перед тобою життя та добро, і смерть та зло. Бо я сьогодні наказую тобі любити Господа, Бога свого, ходити Його дорогами, та додержувати заповіді Його, і постанови Його, і закона Його, щоб ти жив, і розмножився, і поблагословить тебе Господь, Бог твій, у Краї, куди ти входиш на насліддя. А якщо серце твоє відвернеться, і не будеш ти слухатися, і даси себе звести, і станеш вклонятися іншим богам, і будеш їм служити, я сьогодні представив вам, що конче погинете ви, недовго житимете на цій землі, до якої ти переходиш Йордан, щоб увійти туди на оволодіння її. Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє, і довгота днів твоїх...» (Повт. Зак. 30:15-20).

І ще один текст з Нового Заповіту – з Євангелія від Матвія: «І, як зібрались вони, то сказав їм Пилат: Котрого бажаєте, щоб я вам відпустив: Варавву, чи Ісуса, що зветься Христос? Бо він знав, що Його через заздрощі видали. Коли ж він сидів на суддеві сидінні, його дружина прислала сказати йому: Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сні я багато терпіла з-за Нього... А первосвященники й старші попідмовляли народ, щоб просити за Варавву, а Ісусові смерть заповідати. Намісник тоді відповів і сказав їм: Котрого ж із двох ви бажаєте, щоб я вам відпустив? Вони ж відказали: Варавву. Пилат каже до них: А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос? Усі закричали: Нехай розп'ятий буде!» (Мт. 27:17-22).

Бог створив нас з доброю волею. Ні одне створіння на землі, окрім людини, не має доброї волі. Нам не раз у житті доводиться вибирати. Один, вибираючи попунктика життя, думає, молиться, шукає. А другий не задумуючись бере одну, другу, третю... Ми вибираємо, де вчитися, ким і де працювати. Хтось любить їздити на «Мерседесі», а хтось – на тракторі орати. Хтось керує державою, а хтось двір підмітає. Це наслідок нашого вибору.

І кожен з нас повинен розуміти, що понесе персональну відповідальність за свій вибір. Ми відповідаємо за те, що вибираємо. Це підкреслює Біблія, зокрема, тексти, які ми вище процитували. Перед кожним з нас щодня стоїть вибір. Але вибір, про який говорить Біблія, – особливий. Він має перспективу вічності. На жаль, так багато людей вибирають абищо і абижак, зовсім не думаючи про завтрашній день. А все, що ми вибираємо, має наслідки. І потім не один через ті наслідки гірко плаче.

На одній конференції проти абортів її організаторка пояснила, чому вона проводить акції такого роду, – свого часу вона зробила три аборти. І це настільки сильно гнітило її, що вона місія собі не знаходила. Вона була глибоко нещасна і вирішила попереджати всіх, кого тільки можливо, про наслідки такого вибору, щоб вберегти інших жінок від такого нещастя.

Наслідки багатьох наших виборів бувають дуже печальні. Тому коли в наш дім приходять якесь біда, починаються якісь переживання, подумаймо: може, ми щось не те вибрали? Бо ми часто поводимося, як Адам. Господь каже йому: «І що ти, Адаме, наробиш». А той замість того, аби каятися, відповідає: «То не я, то жінка, яку Ти мені дав...»

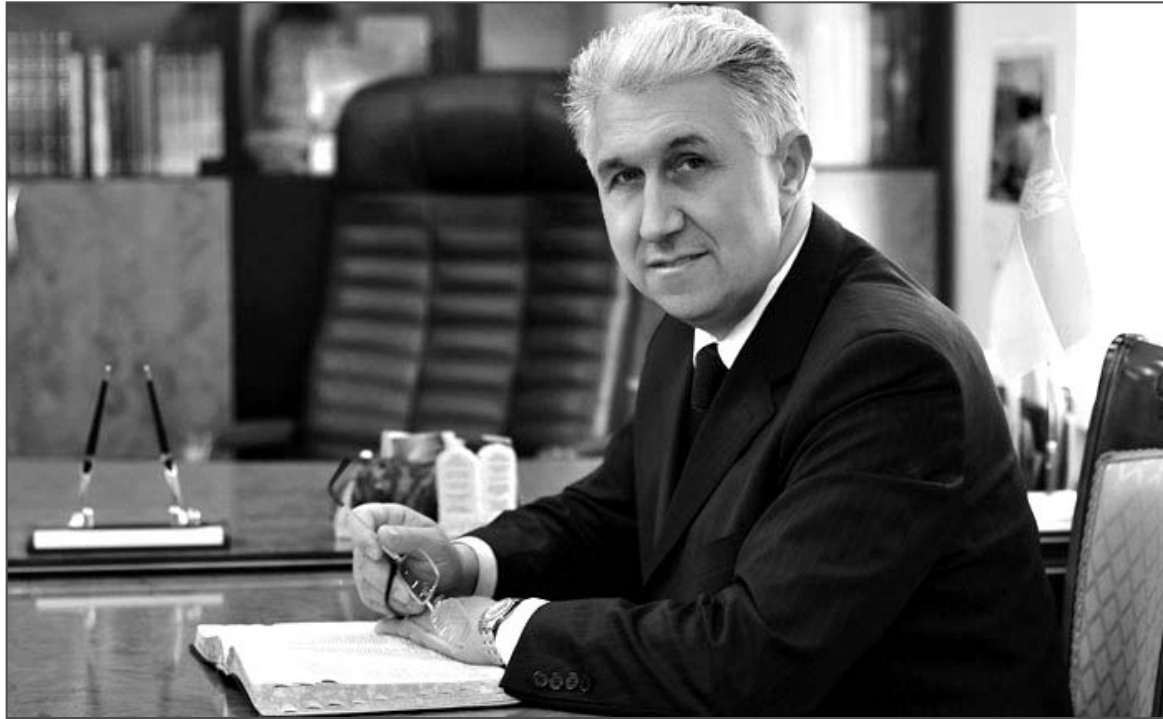
Отака наша натура. Заліземо, куди не треба, а потім думаємо, на кого б то звалити. Як не на жінку, то на дітей чи на школу...

Мойсей у своїй прощальній промові говорить про серйозні речі, які не втратили актуальності і донині. Я благаю всіх вас: будьмо серйозними людьми.

Михайло ПАНОЧКО
Старший єпископ ЦХВСУ

НАШ ВИБІР

У центрі всіх наших служб має бути Слово Боже – його цінність понад усе. Тільки через слухання Слова народжується віра. Її не можна передати від діда, батька чи матері. Передати можна обряд, традицію, звичай. Але віра не передається. Вона народжується індивідуально в серці кожної людини. Віра – це підстава речей невидимих. Це доказ небаченого. І цей доказ народжується саме через слухання Божого Слова.

Життя дається нам лише раз. Вдруге прожити його неможливо. Тому варто подумати над тим, як зробити крок, яке слово сказати, подумати, які наслідки будуть мати наші вчинки. На жаль, багато з нас не думають, не бачать далі за свого носа.

Буквально кілька тижнів тому делегація Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій відвідала Канаду і Сполучені Штати Америки і мала зустрічі з представниками тамтешньої влади. У програмі були передбачені відвідини музею Голокосту в Вашингтоні. Ми вийшли вражені з того музею. І що цікаво – вгорі під склепінням центрального залу англійською мовою написані слова з Повторення Закону, процитовані на початку.

«Життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя...»

Деякі деталі. Коли ми роздивлялися музейні експонати, чітко було видно, який вибір робили люди в 30-х роках ХХ століття. Першими вітали прихід фюрера до влади самі ж євреї. Усі бачили лише перед носом: будуть хліб і робота. Але вони не бачили мільйони трупів, концентраційні табори, ріки крові і сліз, зруйнованої Німеччини. Вони не бачили... Вони переживали ейфорію...

Наскільки обдурений народ... Він зробив свій вибір, відкинувши Ісуса. Маса народу носила плакати, прославляючи вождів, і в нашій країні в тому числі. Маса народу зробила вибір: будемо будувати світле майбутнє. Маса народу вирішила: ми будемо вищою расою. Де нині світле майбутнє? Де та раса?

Але той, хто вибрав Ісуса, має не лише прекрасне майбутнє, але й чудове теперішнє.

Добро і зло... Життя і смерть... Господь і Варавва... Сьогодні цей вибір стоїть перед нами. Вибереш Ісуса – будеш благословенний. І благословенні будуть твої діти.

Так, з тебе можуть сміятися, мовляв, віру змінив. Але це неправда – ти віру не міняв, бо ти її не мав. Один чоловік своїм друзям, які насідали на нього, аби дав жінці прочуханки, бо вона віру змінила, сказав: «Моя жінка віру не міняла. То віра мою жінку поміняла».

Ми проповідуємо сьогодні євангель-

ську, Христову, Божу віру, яка має силу. Якщо ти маєш віру, а вона тебе не міняє, то що то за віра? На устах начебо Бог, а в серці що?

Нині в Україні багато про Бога говорять, але в серці Його не впускають. От у чому проблема. А Ісус хоче бути у твоєму серці. Впусти Його.

Новий Заповіт пропонує людям вибір. Ісус сказав: «Хто вірує в Мене...» Він не сказав: «Усі». Це говорить про вибір. Тільки той, хто вірує в Нього, має вічне життя. Той, хто буде прагнути. Той, хто прийде до Ісуса.

«Я – хліб життя», – казав Ісус. Хто буде їсти цей хліб? Це вибір. «Я – двері». Хто ввійде в ці двері, той спасеться. А хто ввійде? Це вибір. Я можу ввійти, а можу стояти перед дверима і захоплюватися: «О, які то гарні двері, як майстерно помальовані, як вирізьблені...» Але тебе не спасе захоплення тими дверима. Входи тими дверима, прийми Ісуса, впусти Його у своє серце, впусти до своєї хати, до своєї сім'ї – і прийде благословення.

У Божому Слові закладені для нас великі благословення. Нині в нас існує Українське біблійне товариство – я є членом правління цього товариства, до якого входять представники більше десятка конфесій: усі православні, всі католики, всі євангельські спрямування. На складах і вітринах Товариства можна бачити стільки Біблій – різного формату, різного кольору і різних перекладів, що Україна ще такого не знала. Ми маємо величезну кількість Божого Слова. Це Божий дар. Але Бог не буде запихати тобі хліб життя, коли ти не голодний. То хто буде їсти цей хліб?

Якщо ти, дорогий друже, ходиш до церкви, але не прагнеш води живої, не їж хліба життя, тебе не тягне до Біблії, не тягне до неба, то ти – формальний християнин. І коли прийде Божий Син, можеш почути: «Я тебе не знаю...» – «Та як – я ж ходив до храму, я ж хрестився, я ж молився. Я ж «Отче наш» мовив по десять разів на день...» – «Не знаю Я вас...»

Бог хоче від нас або все, або нічого. А ми – люди хитрі, ми хочемо і Богові щось дати, але й із лукавим не дуже хочемо сперечатися. Біблія засуджує такий компроміс. Двом панам, каже Ісус, служити неможливо. Вибирай!

Пилат правильно поставив питання. Варавва – розбійник, злочинець, пролив людську кров, і Ісус – Спаситель світу. Єврейський народ вибирає злочинця. Але зверніть увагу, хто намовляє народ до такого вибору. Первосвященники і старші люди.

Дорогі сестри і брати! Я благаю вас: не піддавайтеся на чийсь намовлення. Хай вас намовляє лише

ний вибір – належати Ісусу Христу. Євреї вибрали Варавву – тому й пережили вогненні печі і Голокост. Я не засуджую їх – я їм дуже співчуваю. Тільки в Україні було знищено 1 400 000 євреїв, а в Європі загалом – шість мільйонів. Чи розумієте ви, що це – наслідок їхнього вибору?

І в результаті розбійники Варавви керували державами – на сході і на заході. Тому що Ісус ніколи насильно не вривається в серце, нікому не нав'язує Своє панування. Він насильно ніколи не ввійде в твою сім'ю. Ні, Він буде делікатно стояти під дверима твого життя. Це до тебе звернені Його слова: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).

Скільки років тебе чекає Бог? А тебе тримає думка, що про це скажуть люди, як на це зреагує родина. Тобі соромно вибрати Ісуса? Значить, ти вибираєш Варавву – іншого нема.

Ти бідаєшся, що не проживеш без «ста грамів», бо ж треба настрої підняти. Шановні, коли мені пропонують таким чином підняти настрої, я завжди відповідаю: «Та в мене гарний настрій і без того». Ви свій настрій хочете штучно підняти. А я люблю все натуральне, а не ГМО».

Якщо радість – то натуральна. Якщо віра – то натуральна. Якщо життя – то натуральне. А штучне, пластмасове нам не потрібне, бо наш Ісус живий, бо Він воскрес із мертвих. І Він прийде незабаром на землю – Він Сам, а не ікона якась.

Нині люди носяться то з «головою Іоанна усікновення», то з якимось прахом... Що той прах pomoже? Ми чекаємо живого Ісуса, Який, як каже Біблія, прийде на хмарах, і заплачуть всі народи, і затремтять кожне коліно. Прийде Цар слави, Який закликає всіх нас сьогодні через Своє Слово. До нас, таких немірних людей, Господь говорить: «Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28). Якщо не прийдеш – будеш мучитися, будеш боятися, що люди про тебе скажуть. Але коли ти опинишся в пеклі – тобі люди не допоможуть. Ти сам вибрав собі свою долю.

Зроби правильний вибір. Не дивися на людей. Я вдячний Богові за те, що з юності вирішив не дивитися на своїх колег. Їх давно вже немає на цьому світі – спилися і повмирали, в блуді і гріху. А я живий. Не тому, що я такий добрий. А тому, що у віці 18 років зробив правильний вибір – вибрав Ісуса Христа. Я хочу до кінця життя іти за Ним – і вам раджу робити так само. Кращого життя, ніж життя з Ісусом, просто не існує. Це щастя, коли ти прокидаєшся і лягаєш з думкою про Нього, коли ти живеш з Ним і всім про Нього говориш.

Не про свою віру – про Ісуса. Він – Начальник життя. Прощаючись з учнями, Він сказав до них як до Своїх посланців: «Ідіть по цілому світу...» І що робить? Обряди творить? Кадилом махайте? Ні! «...Всьому створінню Євангеліє проповідуйте!» (Мр. 16:15). Іншими словами – пропонуйте людям життя. А життя це – в Ісусі Христі.

«Я – воскресіння і життя», – заявив Божий Син. Дорогий брате, дорога сестро! Перед вами сьогодні стоїть вибір. Чи виберете ви життя, а чи вперто і тупо будете триматися смерті, зла і гріха? Бо він вас втопить, і ви навік-віку будете страждати, мучитися і жалкувати через це. Але це ваше право.

Біблія радить кожному з нас вибрати життя. Бо кожен хоче бути щасливим. А щоб бути щасливим, треба прийняти Ісуса – тільки тоді людина може пізнати щастя.

Впустіть Ісуса у свій дім, у свій розум, у своє серце, у свій характер – і Він всюди наведе порядок. З алкоголіка зробить тверезу людину. З брехуна – правдомовця. З гуляки – порядну людину. З корупціонера – нормального чиновника, який буде задоволений своєю зарплатою так, як нині пенсіонери в Україні.

Перед нами – вибір. Не помилюсь, не виберімо Варавву – на кожного з нас чекає Ісус!

Чи бувало з вами таке, що ви опинялися між двох вогнів, і будь-який варіант розвитку подій був не просто небажаний, а недопустимий?

У таких ситуаціях виникає відчуття, що ми не маємо ніякого вибору, а тому треба просто змиритися і вибрати краще з двох зол.

Третій варіант

Денис ПОДОРОЖНИЙ

Але не треба поспішати вибирати з варіантів, які очевидні на перший погляд. Часто в Господа є кращий сценарій розвитку подій, тому не опускаймо рук, не здаваймося, не втрачаймо надію.

З цього приводу згадуються дві біблійні історії. В одній (Вихід, 14-й розділ) розповідається, як Господь вивів з єгипетського рабства ізраїльський народ і привів їх до Червоного моря... І тут починається «найцікавіше»: позаду військо фараона, а попереду — море.

І всі зробили висновок: «Ми померемо!». У народі почалися нарікання, крик, плач: «Чи через те, що не було гробів в Єгипті, ти забрав нас умирати в пустині?.. Чи це не те саме ми говорили до тебе в Єгипті, кажучи: «Позостав нас, і нехай ми робимо Єгиптові? Бо ліпше нам рабство Єгиптові, аніж помирати нам у пустині!».

Перед їх очима були лише дві опції: смерть у воді і смерть від меча. Тому ізраїльтяни забули всі чуда Божі і раді були би перемотати час назад і ще століттями бути в рабстві.

Навіть Мойсей спочатку не уявляв, як Бог розв'яже ситуацію, але, на відміну від народу, він не втрачав віри і всіх підбадьорював: «Не бійтеся! Стійте і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите повіки! Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!» (2 М. 14:13-14).

А в Бога був Свій план. Він мав третій варіант: не треба ні від меча гинути, ні в воді тонути: «Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають!» (вірш 15).

І раптом сталося те, чого ніхто не очіку-

вав: вода розступилася і народ пішов «в середину моря, як на суходіл». Це було чудо. Це був третій — Божий варіант!

Іншу, не менш драматичну історію можна знайти в Першій книзі Самуїла в 11-му розділі, коли аммонітянин Нахаш взяв в облогу гілеадський Явеш. Явеські жителі отримали можливість вибрати: або вони помруть, захищаючи місто, або підуть на перемір'я, але при цьому будуть зганьблені — кожному жителю Явешу аммонітяни виколюють праве око.

Вони могли вибрати: померти або залишитися без ока. Напевно, краще бути з одним оком, але живим, ніж обома очима побачити власну смерть, чи не так?

Але слава Богу, що жителі міста не пішли на повідку запропонованих варіантів, а почали шукати третій! Він знайшовся: Саул підняв армію в 330 тисяч осіб на захист Явешу, і аммонітяни зазнали поразки. Місто було врятоване, а очі його мешканців залишилися при них — ніхто не був винятком.

Ці історії хрестоматійні. Нині, як і раніше, диявол через людей і обставини намагається підсунути безраднісну альтернативу: або-або, де будь-яке рішення завідомо програвне. Допускаючи страх, неврівноваженість чи компроміс із совістю, ми ризикуємо прийняти умови і поставити себе у встановлені хибні рамки...

Коли Господь пропонує — Його альтернатива чесна, умови істинні, наслідки очевидні: «... Життя та смерть дам Я

перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє» (5 М. 30:19). Опції, запропоновані дияволом, нагадують шахрайську «гру» в наперстки, де будь-яке рішення веде до програву.

Ісус ніколи не обмежувався умовами, котрі пропонували люди, що спокушували Його. Коли Христа запитали, чи побити жінку, спійману в перелюбі, камінням, то було очевидно — це провокація і спокуса. Якщо скаже «так» — обвинуватимуть перед кесарем, котрий заборонив влаштовувати в провінціях суди без рішення римської влади, а якщо скаже «ні» — проігнорує Закон Мойсея.

Фарисеї раділи: Ісус в тисках вибору, і напевно вони Його спіймають хоч у чому-небудь.

Але Христос не поспішав відповідати (до речі, непогана думка). Він мовчав і писав щось на піску. А через деякий час промовив: «Хто з вас без гріха — нехай перший на неї той каменем кине!» (Ів. 8:7).

Ця відповідь прийшла прямо з небес, як і всяка мудрість від Бога. Ніхто не очікував таких слів, котрі, наче меч, зачепили совість фарисеїв. Вони повкидали каміння на землю і поступово розійшлися.

Непоганий урок підніс нам Ісус. Нам не треба підходити до життя як до пульта телевізора з певною кількістю каналів чи відповіддю на екзаменаційні тести, де потрібно лише вибрати одну правильну відповідь із кількох запропонованих. Така обмеженість ризикована.

Згадується стара історія про лева, котрий вирішив пройтися лісом і визначити, кого і коли він з'їсть. Шакал же йшов поруч і записував мено.

Зустрічає лева ведмедя: «О, ведмежатино! Кажуть, корисне м'ясо! Коли тебе з'їсти, ведмедю, на сніданок чи обід?». «Краще на обід, чого вже чекати!» — вирішила лисиця. «Записуємо: «Лисиця на обід», — знову продиктував лев.

Побачивши зайця, лев зрадів: «Зайчатина — делікатес! Коли тебе краще їсти, зайцю, на вечерю чи прямо перед сном?».

«А можна мене взагалі не їсти?» — боязко промовив той. — «Можна! Викреслюй! Заєць не хоче!» — сказав лев шакалу.

Ну, якщо заєць не хоче підписуватися під різні дурниці, то чому нам треба погоджуватися з поганим вибором?

Що краще — сказати Господу: «Так» і не послухатися, чи відмовитись користися, а потім послухатись? Найкраще сказати: «Так» і послухатись!

Що краще — бути серед тих п'яти мудрих дів, що взяли оливи на запас, щоб запалити світильники, які погасли, коли вони заснули, чи серед нерозумних, з якими трапилось таке ж, але оливи вони не взяли?

Ось чому, коли кажуть, що вибору нема, я продовжую шукати варіанти.

Мені не зрозумілі слова: «Ніж так жити, краще розлучитись!», тому що Божою відповіддю є зміна ставлення в шлюбі, а не конфлікти чи розлучення.

Мені не зрозуміло, коли чуо: «Краще хай синочок вбиває монстрів у комп'ютері, ніж на вулиці ровесників б'є», тому що це капітуляція і компроміс. Найкраще — бути вільним і від того, і від іншого.

Інакше дуже скоро церква повинна буде визнати, що еротика краща за порнографію, а пивний алкоголізм кращий за горілчаний. Потім доведеться погодитися, що краще, аби молоді люди мали інтимні стосунки до шлюбу, ніж когось гвалтувати, і краще спати під час проповіді, ніж взагалі не ходити до церкви. А опинившись в глибокому розчаруванні, неже треба буде визнати, що краще накласти на себе руки, ніж так жити?

Ні, ні і ще раз ні! Бо можна знайти інший — третій варіант!

— Вірити і молитися Богові, щоб жити чисто і свято.

— Боротися за відновлення своєї сім'ї.

— Робити все можливе, щоб життя близьких налагодилося.

— Боротися за здоров'я, поки людина жива.

— Молитися за спасіння близьких, поки ще є шанси...

Усе це можливо! Тому що «можливе все Богові», говорить Писання (Мт. 19:26).

Цими днями я прочитав у когось в Фейсбуці: «Уже нічого не можна зробити лише тоді, коли земля падає на кришку труни». А до цього часу, навіть якщо здається, що нічого вже не вийде і треба погодитись з найгіршим, капітулювати не варто!

Продовжуйте йти за Христом, які б обставини життя не перешкождали цьому: образи, труднощі, несправедливість, випробування чи спокуси.

Я вірю, що в кожній ситуації вашого життя Господь дасть вам мудрість, щоб робити; любов, щоб пробачати; терпіння, щоб все витримати; і силу, щоб перемогти!

Господь спасає людей незалежно від їх соціального статусу і політичних переконань. Церкву Бог створив для людей з будь-якими політичними поглядами і будь-якої національності.

Високий дух зрілого християнина

Як добрий воїн Ісуса Христа

Переборюючи якісь непрості обставини чи труднощі, ми іноді думаємо, що побороти конфліктні ситуації можна шляхом конфлікту. Якщо хтось до нас неправильно ставиться, ми вирішуємо відповісти злом на зло. Але хіба можна здолати диявола його ж зброєю, перемогти зло злом? Бог дав Своїй Церкві зовсім інший ресурс, яким ми повинні користуватися.

Слово Боже говорить: «А ти терпи лихо, як добрий воєн Ісуса Христа!» (2 Тим. 2:3). Християнин порівнюється з воєм — чоловіком, котрий присягнув на вірність своїй державі. Коли ми уклали заповіт з Богом, Він обіцяв бути нашим Спасителем, записати ім'я в книгу життя і оберігати нас. Це заповіт благословення.

Нашому світу потрібне зцілення. Україна посідає перше місце у світі з підлітковою алкоголізму. На вулиці викинуто близько ста тисяч безпритульних дітей. За роки незалежності вбито 40 мільйонів народжених немовлят. Сотнями тисяч молоді люди помирають від передозування наркотиків. Хіба це не прокляття для нашого народу? І при цьому декому не подобається, що ми несемо людям Боже Слово, здатне змінити їх долі!

Церква повинна стати зрілою. Зрілість християнина полягає не в його амбіціях, а в розумінні часу, в якому ми живемо. У Божому Слові є все необхідне, є сила, щоб змінити кожного з нас. Якщо ми дозволимо Богові змінити нас. Він зробить це.

Ми повинні пам'ятати, що не людина може обнови нашу країну, а Бог і Його вічне Слово. Згадуємо випадок, який трапився далеко-далеко, на півночі Пермського краю Росії, за 400 кілометрів від Пермі. Приїхавши в це селище, ми запитали, чи є в ньому віруючі. Поруч була найбільша зона в Росії, де відбували ув'язнення люди після п'ятої судимості. Найменший термін ув'язнення — 19 років. На той час в зоні було 3800 чоловік, а в селищі поруч — лише 600 жителів. Нам відповіли, що в селищі є один віруючий. Як можна залишатись віруючим в такому несприятливому місці?

Ми прийшли до того чоловіка і, почувши історію його життя, були вражені. Його сім'я жила в Україні, під час Другої світової війни німці забрали молодого хлопця в трудовий табір. Після закінчення війни його повернули в Радянський Союз і відправили в армію. Під час служби в Білорусі його і ще кілька чоловік заарештували за чотири кілограми картоплі. За

Едуард ГРАБОВЕНКО

збігом обставин він опинився в неправильному місці в неправильний час — зайшов до кімнати, коли його товариші смажили картоплю. Саме тоді була перевірка, і всіх хлопців засудили на сім років. Так той чоловік опинився в цьому краї.

Після смерті Сталіна його амністували — він вийшов на волю на півтора року раніше закінчення строку. Ще в ув'язненні він познайомився з двома віруючими, яких засудили за те, що вони читали Біблію і молилися Богу. Вони подарували йому невеличкий листочок з Євангелія. Спочатку він сміявся, коли вони молилися і говорили про Бога. Але минув час, і вже вдома він схилився на коліна і попросив Ісуса Христа стати його Господом і Спасителем.

Лише через 50 років в нього появилася можливість ще раз зустрітись з віруючими людьми. Побачивши мене, він сказав: «А я знав, що ти прийдеш до мене». Я був здивований. Він розповів, що колись до їх селища вже приїжджали віруючі, які подарували йому християнську газету з моєю проповіддю. Він помолвився: «Боже, нехай цей пастир приїде до мене, я хочу помолитися разом з ним». Коли ми почали молитися, я був вражений до глибини душі, тому що цей чоловік молився на інших мовах. Він не мав спілкування з віруючими, але його життя було абсолютно присвячене Богові.

Цей чоловік міг багато разів розчаруватися в житті і зненавидіти весь світ. Але зустріч з Богом дала йому сили пройти через все з вірою в серці. Де ті скептики, які запевняють, що Боже Слово, колись посіяне в житті людини, не може принести плоду? Навіть якщо недосвідчена людина піде по дорозі за Богом, вона не заблудиться. Я впевнений, зрілість християнина — це вирішення проблем не політичним чи економічним шляхом, а шляхом впокорення перед Богом. Треба бути Божим воєм, здатним переносити всі тягари і негоди життя.

Довіряйте Богу

Церква володіє колосальним ресурсом, котрий може перемогти світ, — вірою. У Книзі Даниїла ми можемо прочитати про царя Дарія, який помітив у своєму оточенні чоловіка, що дуже відрізнявся від інших. Що особливого було в ньому? «Тоді цей Даниїл блищав над найвищими урядниками та сатрапами, бо

в ньому був високий дух, і цар задумував поставити його над усім царством» (Дан. 6:4).

Коли ми йдемо за Богом, у нас буде щось, що відрізнятиме нас від усіх інших людей. Бог поставить на нас печатку всиновлення. Я зауважив, що тюрма накладає на людей, які тривалий час були в ув'язненні, свій відбиток. Але люди, котрі приходять до Бога через пізнання істини і стають дітьми Божими, змінюються повністю незалежно від терміну їх ув'язнення. Бог так сильно змінює їх, що неможливо визначити, що людина сиділа в тюрмі.

Писання говорить, що ті, хто бажає жити благочестиво, будуть переслідувані. Знайшлися люди в царстві Дарія, котрі вирішили усунути Даниїла. Вони вирішили зробити його в чомусь винним. Але не могли знайти жодного прогріху в його діях. Єдине, що відрізняло його від інших, — його вірність Богові. Тричі на день він відчиняв вікна своєї кімнати, схилився на коліна і молився за пробудження свого народу. Не всім подобалися його віра, його високий дух.

Ще за 2600 років до народження Христа була актуальною проблема неприйняття віри в Бога з боку політичної системи. Політики того часу намагалися зробити Даниїла маргиналом в суспільстві. Вони боялися змін, які могли прийти через нього.

Високий дух — це зрілість

Не платити злом за зло — також зрілість. Зрілість — довіра Богу понад всяку людську ідею. Заздрисні люди спровокували царя видати указ, щоб ніхто в його державі не мав права звертатися до когось

за допомогою: ні до Бога, ні до людини, окрім царя, протягом 30 днів.

Цей указ неможливо було відмінити. І як повіяв Даниїл? «А Даниїл, коли довідався, що було написано те писання, пішов до свого дому, а вікна його в його горниці були відчинені навпроти Єрусалиму, і в три усталені пори на день він падав на свої коліна і молився та славив свого Бога, бо робив так і перед тим» (Дан. 6:11).

Високий дух християнина — це його зрілість в стосунках з Богом. Цінність спілкування з Богом була найвищою цінністю в житті Даниїла. Віра — це не політика.

Наша християнська зрілість — не пошук легких доріг, а здатність переборювати зло добром. Труднощі для християнина — не привід опустити руки і перестати служити Богові.

Якщо ми очікуємо пробудження в Україні, воно може прийти лише від Бога, а не від людини. І Бог знає, як воно може прийти. Даниїла за непослух цареві очікувала лев'яча яма. Уявіть, що нас очікує яма з левами у разі, якщо ми не поступимося своїми принципами. Що ми виберемо? Незрілий християнин скаже, що в душі не перестане молитися, адже треба перечекати всього 30 днів.

Віра — це не політика, це твої стосунки з Богом. Твоє ставлення до життя і смерті. Твоя зрілість. Якщо в тебе високий дух, це побачать як вороги, так і друзі. Коли ми довіряємо Богові, ми впевнені, що будь-яке зло Бог оберне нам на добро.

Коли Даниїла кинули в яму, дехто вже святкував перемогу, але ангел Господній став на захист мужа Божого. Бог знає, як дати спасіння тим, хто помирає від гріха і недуг, як допомогти дитині, яка виховується без батька, як викоринити алкоголізм в країні. І нам, Церкві, важливо йти Божою дорогою, дорогою смирення, і не переставати вірити, що Він наш Відкупитель.

Напевно, варто було на одну ніч кинути Даниїла в яму з левами, щоб потім вся країна почала молитися Богу. І цар Дарій видає указ, щоб всі жителі його царства «тремтіли та боялися перед Даниїловим Богом». Чи думав Даниїл, що заборона послужить приводом до найвеличнішого пробудження?

Можливо, ти сьогодні проходиш через непрості обставини свого життя. Вірність Богу і правильна реакція на події, що відбуваються, стануть ключем для вирішення багатьох проблем. Під зрілим християнством мається на увазі абсолютна довіра Богові.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

– І досі значна частина українців цілєю своєю життя вважає працю і живе для того, щоб працювати, коли насправді працювати треба для того, щоб жити, причому жити повноцінно і радісно.

– У цьому й проблема. Я часто спілкуюся з емігрантами в Америці. І багато з них одразу переходять на англійську мову, цінують все чуже, забуваючи своє. Мене дуже це дивувало, я почав досліджувати це питання і переконався, що головна причина такого стану – якимось рабський комплекс, про який ми сьогодні говоримо.

Я завжди нагадував українцям в Америці, що вони не є народом другого класу, що вони нічим не гірші за інші народи. Не порівнюйте себе з ніким, будьте собою – і з вами будуть рахуватися. Натомість нас ніколи не будуть поважати, коли ми самі себе не поважаємо.

– **Погодьтеся, все-таки, що всім людям властиво себе з кимось порівнювати. Хіба це погано і хіба обов'язково призводить до виникнення комплексу неповноцінності?**

– Не можна з цим погодитися, тому що Слово Боже конкретно забороняє порівнювати себе з іншими людьми: «Бо не сміємо вважати себе чи рівняти до інших, що самі себе хвалять, вони нерозумно самі себе міряють собою, і рівняють з собою себе» (2 Кор. 10:12).

Треба усвідомлювати свою цінність, бо завжди знайдеться хтось кращий, вищий. Але так само завжди є хтось нижчий. Кожна людина – яскрава індивідуальність. І вона повинна прийняти себе такою, як вона є. Бог створив кожного з нас унікальним. Ніколи не міряймо свій успіх тим, що ми вже зробили, але тим, що ми могли б зробити і ще не зробили.

– **А хіба це зле – хотіти стати таким мудрим, як, скажімо, твій сусід?**

– Ну, сусіди різні бувають. Окрім того, міри мудрості немає. Тому й Слово Боже забороняє порівнювати себе з кимсь. Треба розуміти, що таким тебе створив Бог, і приймати себе із вдячністю.

– **Тобто для кожного є свій еталон. Але як людина може про нього довідатися. Як пізнати, де межа тієї мудрості, яку особисто я можу досягнути.**

– Тільки з Біблії. Біблія – це дзеркало, в якому ми можемо бачити себе в правдивому світлі. Натомість люди, особливо молоді, черпають інформацію з неправдивих джерел, наприклад, з телебачення. Молодь не розуміє, що телевізійний продукт – це міф, вигадка, і сприймає його як дійсність. Секрет телебачення полягає в тому, що воно не дає споживачеві права думати, творити, людина бездумно сприймає все, чим його годують, і думає, що це і є життя. І за цим зразком намагається будувати своє життя.

– **Переважає більшість людей, намагаючись чогось в житті досягнути, підсвідомо очікує похвали і визнання з боку ближнього.**

– Це справді так. Але проблема в тому, що, згідно зі Словом Божим, у кожного свій талант. У того – п'ять, у того – два, а в того – лише один. Бог від кожного вимагає стовідсоткової віддачі, але стовідсоткової залежно від талантів, які людина має. Тобто те, що для одного межа, для другого може бути лише стартом. Довірся Богові, Він знає, кому скільки дати. Не треба шукати міри в людей. Не треба порівнювати себе з кимось. Ми міряємо за зовнішністю, а Бог дивиться на серце. Не шукаймо слави й визнання в людей, шукаймо Бога. Біблія каже: «Як можете ви вірувати, коли ви славу один від одного приймаєте, а славу, яка від Самого Бога, не шукаєте?» (Ів. 5:44).

– **Ось як все просто. Людина не може себе порівнювати з іншими, бо іншим Бог дав за Своєю мірою, і відповідно, тільки в Бога розумно шукати похвали.**

– Безперечно. Але зазвичай ми шукаємо похвали в людей, а не в Бога. Це характерна для українців риса. Душа людини кричить, бажаючи прийняти її. І це головна причина того, чому молодь одягається за останнім криком моди, навіть якщо це робить з них карикатуру. Якщо ти стаєш жертвою моди – це явний доказ наявності комплексу неповноцінності.

– **Схиляння перед чужим – це**

Ментальність раба

риса, властива лише українцям?

– Ні, якоюсь мірою це властиве всім народам, хоча в українців ця риса проявляється особливо яскраво. У Старому Заповіті читаємо цікаву історію про те, як Мойсей послав вивідувачів у Палестину, і ті, повернувшись, розповіли, що в тому краї «ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах» (Чис. 13:33). А звідки вони могли знати, якими були в очах того народу? Це говорив в них комплекс неповноцінності.

– **Як уникнути появи такого комплексу?**

– Потрібно насамперед розуміти, що є речі, які ми змінити не можемо. Насамперед, свій зовнішній вигляд. Свій зріст, свою статуру, хоч як би дехто цього не хотів. Друга незмінна річ – це наше природне обдарування: талант, здібності, спроможність. Одним Бог дав п'ять талантів, – кому два, а кому один. Він знає, кому скільки дати. А ми маємо розвивати ці таланти. Та ми думаємо: чому той має стільки талантів, а я лише один. І замість того, щоб розвивати свій талант, уважаємо себе меншвартісними. Усі ми різні: один говіркий, інший мовчазний. Але ж не всі мають бути однаковими! Коли всі будуть тільки говорити, то хто ж тоді буде слухати? Мовчазні також мають позитивні риси – їх характер більш глибокий, сталий.

Третє, що ми не можемо змінити, – це наші батьки, наша національність. Симоненко цю правду виразив у пісні: «Можна все на світі вибирати, сину, та не можна вибрати тільки батьківщину. Можна в світі вибрати собі друга, брата, та не можна, сину, матір вибрати». Деякі хотіли б перемінити свою національність, відмовитися від рідної мови, але це пониження, сором, зневага того, що ми не вибирали, але що Бог доручив нам.

Четверте, що ми не можемо змінити, – місце нашого народження. Дехто хотів би народитися в іншій країні, в іншому суспільстві, але це не від нас залежить і це не зміниш – це доконаний факт. Коли іммігранти приїжджають до іншої країни, їм буває нелегко. Вони не знають мови, культури, звичок і почуваються неповноцінними. Вони постійно порівнюють себе з іншими, хочуть бути такими, як вони. Але для чого порівнювати? Для того, щоб бути подібними й отримати схвалення інших, щоб бути такими самими, як інші, бути прийнятими.

У жодному разі також неможливо змінити стать – хоча нині нас з усіх сил намагаються перекопати у зворотному.

– **Кожна людина хоче почуватися значущою. Дехто досягає цього за рахунок приниження інших людей.**

– Таке трапляється, і це також ознака комплексу неповноцінності. Для чого принижувати інших? Щоб самому виглядати вищим. Але всередині ти залишаєшся на своєму рівні.

– **А за якими ще ознаками можна розпізнати комплекс неповноцінності.**

– Скажімо, за надмірною увагою до

одягу. Христос казав Своїм учням: «І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть. А я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них» (Мт. 7:28-29). Видно, для учнів то була певна проблема.

І таким людям важко довіритися Богові. Бог сказав любити ближнього, як самого себе. А значить, треба себе прийняти таким, яким ти є. Якщо ж ти себе не приймаєш, то цим, хай і підсвідомо, ти заявляєш претензії до Бога, мовляв, чому Ти мене створив таким. І як ти можеш любити ближнього, коли не любиш себе. А не любиш ближнього – не любиш Бога. І це велика проблема.

– **Як можна вилікуватися від цього комплексу?**

– Треба дякувати Богові. Насамперед, за те, що ви не можете в собі переіменити. Дякувати – це Божа ідея. Він сказав, що ми маємо за все дякувати. Чому? Тому що вдячністю ми виявляємо свою залежність від Нього. А коли ми висуваємо якісь претензії, у серці з'являється гіркота, яка робить гірким все наше життя. Коли ж людина дякує Богові – стається чудо. Бог дає відповіді на всі питання, і людина позбувається комплексу.

– **Багато жінок, невдоволених своєю зовнішністю, звертаються до пластичних хірургів. Виявляється, є спосіб ефективніший і, до того ж, значно дешевший – звернутися до Бога з подякою.**

– До речі, я читав, що переважна більшість жінок після пластичної операції незадоволені своїм виглядом і жаліють, що пішли на це. Невдоволення своєю зовнішністю часто стає причиною непорозуміння в сім'ї. Жінка думає, що вона негарна, чоловік намагається перекопати її, що це не так, що він любить її такою, яка вона є. Але вона бідкається і бідкається. І комплекс у ній росте і росте. Врешті-решт Іван не витримав і каже: «Так, ти негарна, дай мені спокій». А вона в сльози: «О, бачиш... А казав, що любиш». І в сім'ї проблеми.

– **То невдоволення своєю зовнішністю – теж ознака комплексу неповноцінності?**

– Так. Іншими такими ознаками є неправильні пріоритети, намагання догодити людям і отримати від них схвалення, коли насправді ми маємо догоджати Богові і отримувати схвалення від Нього. Бог доброї думки про нас, Він хоче дати нам благословенне життя. А ми відкидаємо Його думку і шукаємо схвалення в таких самих, як ми, людей.

Це стається, коли ми не читаємо Слово Боже і відкидаємо біблійні принципи щасливого життя. Коли ж ми вникаємо в Слово, ми маємо мир у стосунках з Богом і людьми і правильне ставлення до себе і до людей.

– **І тоді зникає бажання порівнювати себе з іншими, когось принижувати, над кимось вивищуватися, перед кимсь схилятися...**

– Безперечно. Ми стаємо повноцінними людьми лише тоді, коли порівнюємо себе зі

Словом Божим. Тому я постійно закликаю українців бути собою, творити життя за Божими принципами, не гнутися ні перед ким, бо ми вільні люди і маємо одну з найкращих мов у світі.

Коли я викладав в Острозькій академії, одна вчителька попросила мене поїхати із лекціями з християнської етики в Росію. Я здивувався – чому в Росію? Виявилось, що вона сама росіянка, хоча розмовляє вишуканою українською. В Україну приїхала, вийшовши заміж за українця. І що цікаво – її чоловік не розмовляв до ладу ні українською, ні російською – спілкувався суржиком. А вона без проблем могла вимовити «паляниця»... І от вона мені каже: «Я не розумію тих українців. Ваша мова значно краща за нашу. Наша командна, тверда, а ваша мелодійна, ніжна. Чому ви так не любите своєї мови?». А в Росію вона мене просила їхати тому, що там біда – вдесятий ранку вже всі п'яні, скрізь кропива, будяки і бруд. «А в Україні зовсім інша культура – господині чистенькі, в хаті лад, городи – любо глянути, в селах навіть незнайомі люди вітаються. І чому ви так це не цінуєте?».

Щось подібне мені говорили і дві росіянки в Одесі. І добре, щоб українці почули, як інші народи оцінюють їх. Тому я так часто і приїжджаю до України, щоб говорити про це.

– **А скільки мовами володієте особисто ви?**

– Вільно тільки п'ятьма – українською, російською, англійською, іспанською і польською. Польську вивчив, одружившись із полькою, а моя дружина чудово оволоділа українською і робить коректури моїх лекцій. З росіянами я спілкуюся російською, а з українцями – тільки українською. Це мій принцип. Але от що цікаво. Я працював в Америці з представниками кількох національностей. І поляк, знаючи, що я говорю по-польськи, завжди звертався до мене польською, американець – англійською, вихідці з Південної Америки – іспанською, а українець – російською. Але ж, хлопче, якої мови тебе вчила мама? Чого ти тої мови соромишся?

Звісно, багато українців в Америці пишуться своєю мовою і культурою. Емігранти часів Другої світової війни заснували українські банки, школи, зробили дуже багато для збереження нашої культури.

– **Ніхто не заперечить, що для українця найкраща мова, якою найточніше можна передати свої думки, бажання, мрії і відчуття, – українська. Але не дарма хтось сказав: скільки мов ти знаєш, стільки разів ти людина. Тож, мабуть, варто вивчати інші мови.**

– Мова – це справа культури. Чим більше мов ти знаєш, тим культурно багатша ти людина. Я нічого не маю проти російської мови, я люблю російську літературу. Але не розумію українців, які живуть на рідній землі і цураються рідної мови. Власне, це найяскравіша ознака рабської ментальності. Мову нам дав Бог, то чому ми не шануємо Його дар? Будьмо мудрими, думаймо широко.

Шануймо себе, тоді і нас будуть шанувати.

– **У деяких євангельських церквах трапляються ситуації, коли приїжджають гості з інших областей України з програмами, які складаються з російськомовних пісень і віршів. А гості-проповідники цитують Біблію російською, запевняючи, що так Слово звучить краще. І коли їх запитати, чому в українській церкві до українського народу звертаються російською мовою, у відповідь чуєш, що це мало не гріх – таке запитувати. Що б ви відповіли таким людям?**

– Одна з причин такого стану – в недалекому минулому, коли українську мову принижували, не було Біблії українською. Коли ще в 1975 році я привіз в Україну Біблію на рідній мові, на митному контролі мене запитали, кому потрібна така Біблія. Я відповів, що моя мама не читає російською. То я не маю права рідній мамі подарувати Біблію на рідній мові?

Але ж нині на 21-му році незалежності України ми маємо, здається, вже п'ять перекладів Біблії українською мовою. Тож далі жити тим чужим, та ще й іншим накидати думку, що це більша духовність – це не нормально, це комплекс.

Поїдьте до будь-якої іншої країни і спробуйте говорити там не їхньою мовою – вас зупинять. Чому ж тоді в Україні беруться робити хай і добру справу, але чужою мовою. Чому так нехтують Божим даром? Та ще й осявають це виглядом особливої духовності.

Я добре знайомий з автором одного з українських перекладів Біблії Рафаїлом Турконяком. Він володіє гебрійською, турецькою мовами. І на моє запитання, якою мовою Святе Письмо звучить найкраще, відповів: «Мовою оригіналу». Але оскільки ми не володіємо мовою оригіналу, то будьмо ласкаві читати Біблію мовою народу, в якому Бог дав нам народитися.

В редакцію нашої програми приходять багато листів. В одному радіослухач розповів, як на Тернопільті проводили євангелізацію – і все російською мовою. То організаторів закидали камінням, рекомендуючи їхати в Москву. А якщо, мовляв, беретеся служити своєму народові, то на своїй мові.

Хіба що ви хочете підкреслити свою вищість – ось як я вмію по-російськи говорити. Але ж це і є комплекс неповноцінності. Замість того, щоб показати свою культуру, я показую некультурність.

Крім того, українські переклади Біблії дуже добрі, і нехтуванню ними нема виправдання. І той же Рафаїл Турконяк зовсім не згоден з думкою, що Синодальний переклад – найкращий. Виявляється, в Синодальному перекладі використані тексти з Острозької Біблії, а не навпаки.

Апостол Павло заради того, щоб проповідувати Євангеліє, для греків став греком, для юдеїв – юдеєм, для поган – поганином. Він ідентифікує себе зі слухачами, бажаючи найкраще донести до них істину. Це дуже важливо розуміти. І немає жодного виправдання тим, які вивищують одну мову і принижують іншу.

– **Мабуть, не знайдеться людини, яка б не знайшла в собі хоч одну ознаку комплексу меншвартісності. Чи можна від цього комплексу звільнитися?**

– Не лише можна, але й треба. Насамперед треба усвідомити, що ви не любите. Друге – змінити те, що можна змінити. Третє – дякувати Богові за те, що ви змінити не можете. Нарікання нічого не змінить, лише зашкодить. Подяка – це Божий рецепт для виходу з комплексу. І останнє – за порадою апостола Павла, радіти в немочах. Хоча це і виглядає, як парадокс. Але в Євангелії немало таких парадоксів. Коли хочете бути багатим – віддавайте. Коли ви в немочах – радійте. Чому радіти? Павло пояснює на своєму прикладі – щоб він не завеличався виявами Божої благодаті в ньому, Бог послав йому колючку. Що то за колючка – достеменно не відомо, є різні пояснення. Павло тричі просив Бога позбавити його цього, а потім погодився з Божим рішенням. Цікаво, що Ісус в Гетсиманії теж тричі молився, щоб Отець проніс мимо ту чашу, яка чекала на Нього, проте щоразу казав: «Але нехай буде воля Твоя».

Наше життя не встелене самими трояндами. І дякуймо за це Богові. Бо якщо воно було так встелене, хтосна, де би ми нині були. Треба радіти всьому, що посилає нам Бог, бо життя пізнається у випробуваннях. Тільки так можна навчитися духовної цінності.

Розмовляла Людмила БЕНДУС.

У Бога можливе все

«Лікарю, він буде жити? Який прогноз при такій стадії?» – скільки разів за час роботи в онкологічному диспансері мені доводилося чути це запитання і бачити розпач хворих на рак та їхніх рідних. Кажуть, лікарі звикають до цього, але хіба можливо звикнути до людського болю?»

Ось і сьогодні... Молода жінка, у чоловіка якої рак четвертої, останньої, стадії, вибухав плачем:

– Завідувач сказав: добре, що він ще живе! Я запитала: «Можливо, завдяки народним методам, до яких ми вдаємося?». А він спалахнув: «П'єте всіляку гидоту, а потім приходите до нас!». Але ж ми за останній рік робили все, що пропонували нам лікарі: опромінення, операцію, хіміотерапію... А потім, коли офіційна медицина виявилася безсилою, вдалися до народних методів, бо не могли сидіти склавши руки, коли рак прогресує... Що ж нам тепер робити? Завідувач сказав: «Ідіть і далі пийте свою гидоту!». Це означає – нема ніяких шансів на порятунок? Так?

Вона з надією дивиться на мене, з такою відчайдушною надією, що я гублюся під цим поглядом. Я – лікар. І я маю дивитися правді в обличчя. Четверта стадія, віддалені метастази... Що тут скажеш? Як лікар, я мав би підтвердити слова колеги: те, що з таким діагнозом людина живе рік, – це справді добре. І мабуть, цей резерв скоро вичерпається... Є офіційна статистика щодо хворих на рак четвертої стадії... Утім, навіщо їй

ця статистика? Так, хворі й їхні рідні мають право знати правду. І статистика може подати узагальнені цифри. Але ж вона не здатна передбачити окремої долі, того, скільки кому відміряно. Цього не може стверджувати ніхто – ні статистика, ні завідувач, ні я, лікар-хіміотерапевт з великою лікарською практикою і досвідом.

І я вкотре розповідаю історію, що трапилася зі мною, молодим лікарем-терапевтом.

Якоюсь мене послали за викликом до хворої 85-річної жінки. Коли я прийшов, старенька лежала без тям, пульс і серцебиття практично не прослуховувалися, шкіра була мертвотно-сіра. Словом, усе вказувало на те, що бабуся скоро відійде у Божі засвіти. Про що я авторитетно й заявив присутнім родичам. Готуйтеся, мовляв, до похорону. Ще й додав: «Дай, Боже, кожному стільки прожити!». Мені, 25-річному, тоді думалося, що 85 років – глибоке, неймовірна старість.

Позаяк я ніскільки не сумнівався, що бабуся – уже не мешканка цього світу (та й, зрештою, на це вказували усі ознаки), то порадив звернутися за свідоцтвом про смерть. І з почуттям виконаного обов'язку повернувся на дільницю.

Минув час. На зборах нашого медичного колективу обговорювалися кандидатури на отримання премії до Дня медика. Як молодого перспективного спеціаліста запропонували мене. І тут з місяця схопилася літня лікарка, що чомусь не злюбила мене з першого погляду: «Що? Та цей «доктор» мій сусідці рік тому свідоцтво про смерть виписав, а вона ще й

дотепер на базарі соняшникове насіння продає!».

Я поплотнів. Свідоцтво про смерть? Продає насіння? У пам'яті відразу виринула ота 85-річна бабуся, котра вже практично не дихала і котру я записав у покійниці. А ця «покійниця» – от тобі й на – тепер продає насіння. Я увібрав голову у плечі й почав зосереджено розглядати підлогу. Хай йому грець – так осоромитися! Утім, це наука на майбутнє. І науку цю я проніс у своєму серці до сьогодні. А тоді ще довго, проходячи повз бабуся із насінням, відводив погляд, щоб, бува, не зустрітися з тією, котру мимоволі «відправив на той світ».

Минули десятиліття, я – вже досвідчений лікар з багаторічним стажем роботи в онкологічному диспансері, але часто згадую той момент зі своєї практики і ніколи не поспішаю виносити жорсткі однозначні вердикти, навіть тоді, коли абсолютно все свідчить, що медицина безсила. Адже що неможливо в нас, лікарів, можливо в Бога. Тому я часто кажу своїм пацієнтам та їхнім рідним слова св. Августина: «Молюся так, ніби все залежить від Бога. Робімо так, ніби все залежить від нас». Надія – це те, що залишається, коли вже нічого не залишається. І лікар ніколи не повинен позбавляти пацієнтів надії. Але це можливо лише тоді, коли він сам черпає цю надію від Бога.

«Не бійся, бо Я з тобою! Не тривожся, бо Я – Бог твій! Я додаю тобі сили, Я тобі допоможу, підтримаю тебе неможливою правдою моєю» (Книга пророка Ісаї 53: 4-5). Можливо, ці біблійні рядки, як і моя трагікомічна історія, підбадьорять тих, хто перебуває у терпінні й безнадії.

А той «безнадійний» чоловік живе, працює і з усмішкою згадує «прогнози» лікарів. Їх з дружиною неабияк потішила історія про «воскреслу» бабуся.

М. Львів.

Микола.

Зречення Петра

Читаючи в Євангелії про факт відречення Петра від Ісуса, коли Того заарештували, ми схильні засуджувати цей і справді негідний вчинок послідовника Христа. Але при цьому чомусь забуваємо, що самі ми не менше, ніж тоді Петро, піддані небезпеці зречтиса Господа. У чому полягає ця небезпека?

Ніколи не хвалімося своєю любов'ю до Бога, мовляв: «Я люблю Бога більше, ніж ті чи ті». Ми не можемо знати, що відбувається в серцях інших людей. Саме самовпевненість стала першим кроком Петра, що привів до зречення.

Другий його крок описаний в Євангелії від Матвія 26:39-41. Петро спав, тоді як Ісус попросив його молитися.

Брак молитви – прямий результат самовпевненості. Коли ми найчастіше молимося? Коли нам погано. Якби наші рахунки були оплачені, здоров'я – в нормі, а в найближчому майбутньому на горизонті не виднілися ніякі проблеми, ми навряд чи багато молилися би. Але коли настає криза, приходять і проблеми...

В Євангелії від Матвія 26:51-53 Петро використав свій меч і відсік вуха рабові первосвященника. Петро спав, коли треба було молитися, і бився, коли треба було довіряти Богові. Він використав неправильну зброю.

Петро йшов за Ісусом на відстані. Він забув, що Ісус повинен воскреснути з мертвих, а також про те, чому Христос повинен був померти. Потім Петро грівся біля ворожого вогню (Мт. 26:69-74), ну і, врешті-решт, тричі відкрісав від Ісуса (Мт. 26:73-74). Але завдяки воскресінню Ісуса з мертвих в Петра появилася надія.

Не важливо, що ви зробили, який гріх вчинили. Завжди є місце для прощення. Бог сказав, що коли бунтівні діти повернуться, Він простить їм і зцілить їхнє життя. Можливо, ви, як і колись Петро, скотилися на саме дно. Але був вихід для Петра, є він і для вас. Біжіть до Ісуса!

Г. Л.

«ЧАЙЛДФРІ»: п'ятихвилинка ненависті до «плодючого бидла»

За останні п'ять років в Інтернеті появилася специфічне товариство під назвою «чайлдфрі» («чаф»). На його форумах діти іменуються не інакше, як «огризками» і «личинками», а жінки-матері – «свиноматками». У павутині надто багато деструктивного контенту, але ідеологія «чаф» заслуговує пильної уваги, оскільки явно заряджена агресивною експансією. Ідучи протронею дорогою сексуальних меншин, «чайлдфрі» не хочуть залишитися меншістю. Вони мріють прорватися в інтелектуальний епіцентр і позиціонують себе саме як соціальне явище, а не як групу людей з патологічними відхиленнями.

Зангер з німецькими фашистами перед початком Другої світової війни.

Однак «чаф-товариство» безпосередньо не асоціює себе з якимись ідеологічними й окультними моделями. В Інтернеті «чаф» маскується під стихійне побутове об'єднання випадкових користувачів, що пропагують «екстравагантну» точку зору. Одночасно цій точці зору намагаються надати ореол відчуженості. Виявляється, держава, яка заохочує народжуваність, і суспільство, створене на основі сімейних традицій, пригнічують в людях вільну волю і бажання жити для себе. Ідея «чайлдфрі» подається як доля розумних, вибраних: традиційні цінності – опіум для народу, «міф для активного плодючого бидла».

Відмовишся від дітей — станеш успішним

Зсилання про «плодюче бидло» прослідковується в усіх версіях «чаф». Не стільки навіть «дітофобія», скільки саме це є їх ключевим посилком. «Дітофобія» використовується лише як зачіпка, як провокаційна тема, під котру «чайлдфрі» просувають свою основну ідею. Успішний той, у кого нема дітей, добробут — результат безпліддя. Спочатку нагоду, потім народжуй.

Структури з іноземною пропискою, що стоять за створенням «чаф-форумів», звичайно, керувалися не потворною ненавистю до маленьких людей (це було б нерозумно, та й ризик потрапити під статтю великий). Головне завдання «чайлдфрі» — укорінити в свідомості людей штамп про те, що багатодітність — це синонім слова «бідність».

Звідси і міф про винятковість і елітарність бездітних. У тлумаченні «чайлдфрі» люди, що свідомо відмовилися від «відтворення», на голову вищі за «плодюче бидло». Саме вони здатні брати від життя все. Вони «думають, а не тупо дотримуються приписів закоственілої релігійної моралі і державної ідеології».

Природно, животрепетною для «чайлдфрі» є тема абортів. У різних інтерпре-

таціях вони відстоюють ідею так званого «планування сім'ї». До речі, згадана нами Маргарет Зангер — це ще й засновниця Ліги контролю над народжуваністю, перейменованої після розгрому фашизму на Міжнародну федерацію планування сім'ї.

Підрахувати кількість її прямих і побічних жертв неможливо. Можна лише приблизно сказати, що рахунок йде не на один мільйон життів. Небезпека секти полягає в тому, що багато її представників займають керівні посади в державній системі акушерсько-гінекологічної допомоги.

Масова частина «чайлдфрі» представлена людьми двох категорій.

Перша категорія — це жінки, котрі жорстко протестують проти того, що аборт — це дітовбивство. З екзальтації і непримиреності, з якими вони підходять до обговорення питання, напрошується висновок, що самі вони в минулому не уникнули цього гріха. Невизнання вини і її підсвідомий тягар надають їм спількуванню в Інтернеті патологічну спрямованість.

Друга категорія в рядях «чайлдфрі» — це люди, логіка життя котрих будується на пріоритеті сексуальних задоволень. Вони стверджують, що дітонородження і норми традиційної сім'ї заважають вільному життю. У цій групі — як явні прихильники вільного інтимного життя, так і ті, хто не відкидає поняття про по-

дружню вірність, але при цьому продовжує ставитися до тілесної близькості як до якогось сакрального явища, навколо котрого будується все життя сім'ї.

І ті й інші чудово вкладаються в парадигму Маргарет Зангер, яка відводила сексу і тілесним задоволенням особливу містичну роль, стверджуючи, що злучення відкриває якісь надприродні здібності. І в цьому вона не самотня — так твердять багато добре відомих «гуру» тоталітарних сект, що практикують ритуальне розбещення і статеві збочення.

Трактування традиційної моралі як «відсталого» і «відстійного» характерне для «чайлдфрі». Вони не просто відстоюють право на існування вільної точки зору, а просувають її фанатично і агресивно. Хто не визнає пріоритет розбещення над мораллю, той — «бидло», людина другого сорту.

Недопалок в коляску з «личинками»

Просто ігнорувати «чайлдфрі» не можна — це соціально небезпечне явище. Але необхідно розуміти, що вони є інформаційним проектом більш серйозних структур. В останні роки держава почала робити серйозні кроки, спрямовані на те, щоб зупинити вимирання країни. Однак ці тенденції, схоже, приносять радість далеко не всім. Ті, хто хотів би знищити нас, прагнуть будь-якою ціною втовкмачити в нашу свідомість стереотип: «Хто відмовився від дітей — той «забезпечений», «сучасний», «вільний». Саме з цією метою вибрана скандальна хуліганська форма. На жаль, форма впливає і на зміст.

В Інтернеті вже достатньо матеріалів для того, щоб закрити «чаф» як інформаційний ресурс і притягнути організаторів співтовариства до юридичної відповідальності. Зокрема, відвідувачі форумів нерідко діляться своїми подвигами: дивіться, я кинув недопалок в коляску багатодітної сім'ї. Ця тема користується особливою популярністю в «чаф-товаристві», яке з кожним днем стає все агресивнішим. Схоже, для «просунутих і вільних» Кримінальний кодекс — це лише одна з прикрих перешкод, котрі можна легко обманути. Зі всіма наслідками, що звідси витікають.

Артем СЕРИКОВ.

Естетичні смаки нашого покоління неодмінно піддавались впливу творчості художників-передвижників. Знайомі сюжети були всюди — «Три богатирі», «Незнайка», «Ранок в сосновому лісі», «Оленка», «Трійка»... Найчастіше ці образи появлялись на «ширпотребівських» gobеленах над ліжками і у вирізках з журналів, прикріплених до вицвілих шпалер злегка заржавілими канцелярськими кнопками. Державні ідеологи від мистецтва активно пропагували передвижників як попередників соцреалізму, але ні парадні портрети вождів, ні помпезне втілення трудових подвигів сталеварів і доярок так і не потрапили в настінні вернісажі — ширий романтизм Крамського, Васнецова, Левітана, Шишкіна виявився значно миліший серцю народу.

Васнецовський «Витязь на роздоріжжі» — серед цих знайомих з дитинства образів. Воїн зупинився, вирішуючи, яку дорогу вибрати, зробити, як правильно чи як ліпше, зручніше, надійніше, вигідніше і безпечніше? Ратник не поспішав звернути на протоптану стежину, що манила за сабою. Він знає: правильніше було б поїхати прямо — по несходженій цілині. Але плата за такий вибір ніколи не буде дешевшою, ніж власне життя.

НА РОЗДОРІЖЖІ

М'я такої дороговартісної і непопулярної дороги — вірності. Вірність істині, вірність обов'язку, вірність божественному призначенню. Саме на цю дорогу став Христос, коли на цілком логічне запитання Предтечі: «Я повинен христитись від Тебе, чи Тобі йти до Мене?», сказав у відповідь: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду» (Мт. 3:14-15). Сказав, розуміючи, що промовити: «Звершилось бачення», доведеться не по виході з Йордану, а на Голгофському хресті, оскільки вірність невіддільна від жертвості.

Господь попереджає кожного, хто стає на цю дорогу: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречець самого себе, і хай візьме шоденно свого хреста, та й за Мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже» (Лк. 9:23-24).

Є й друга дорога, значно зважливіша, оскільки вона, на перший погляд, обходить «країнощі». Називається вона «компроміс». Ми йдемо нею кожного разу, коли нам вдається «про Бога пам'ятати і про себе не забувати». Щоправда, пам'ятаємо про себе ми постійно, а про Бога, як правило, згадуємо в скрутних ситуаціях — коли криза, хвороби, проблеми.

Найпопулярніша дорога третя, ім'я якій — «свавілля». Причому це аж ніяк не дорога відвертих негідників і спекулянтів. Багато з тих, що йдуть по ній, велими порядні і цілком гідні поваги люди, причому як невірні, так і віруючі. Ми самі виходимо на цю дорогу кожного разу, коли робимо мірою істини свої власні погляди, бажання, відчуття; коли своєю амбіційністю називаємо лідерським баченням, користуючись — благословенням; гонор — авторитетом служителя; безвідповідальність — натхненням, безсердечність — цілеспрямованістю і т. ін.

У Книзі Ісуса Навина ми бачимо Ізраїль, що ходив всіма трьома дорогами. Підвівши народ до йорданського Рубкону, Ісус Навин не залишає місця для компромісу: «А тепер бійтеся Господа й служіть Йому в невинності та в правді, і повідкайте богів, яким служили ваші батьки на той боці Річки та в Єгипті, та й служіть Господеві. А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити, — чи богам, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (Єв. 24:14-15).

Але «Ісус відпустив народ, і Ізраїлеві сини розійшлися кожен до свого спадку, щоб посісти той Край. І служив народ Господеві по всі дні Ісуса та по всі дні старших, які продовжили дні свої по Ісусі, що бачили всякий великий чин Господа, якого зробив Він Ізраїлеві» (Суд. 2:6-7).

Старійшини виконали заповідь Господню лише в тій її частині, яка була до вподоби їм самим — вони прийняли землю у володіння, одержали кожен свій наділ, але очищати його від гонимих народів і жертвників ідолам не захотіли. Навіщо позбавляти себе добра, худоби, хліба, робочих рук? Так Ізраїль став на шлях компромісу. І «вмер Ісус, син Навинів, раб Господній, віку ста й десяти років. І поховали його в межах сьородини його, у Тимнат-Хересі, в Єфремових горах, на північ від гори Гааш. І також усе це покоління було прилучене до батьків своїх, а по них настало інше покоління, що не знало Господа, а також тих діл, які чинив Він Ізраїлеві. І Ізраїлеві сини чинили зло в Господніх очах, і служили Ваалам. І вони покинули Господа, Бога батьків своїх, що вивів їх із єгипетського краю, та й пішли

за іншими богами, за богами тих народів, що були в їхніх околицях, і вклонилися їм, і гнівили Господа» (Суд. 2:8-12).

Діти старійшин не бачили ні діл Господніх, ні Самого Господа. Батьківський компроміс в їх очах був не більш ніж лукавством. І, відкидаючи лицемірство, вони цілком щиро пішли дорогою свавільства.

Якщо наші діти не бачать в нас взірць вірності, а лише «половинну вірність», вони не наслідують нас, тому що таких речей, як «половинна вірність» чи навіть «вірність на 99%», просто не існує.

Усе наше життя — постійне роздоріжжя. Вирішуючи, чим зайнятися у вільний час, як розпорядитися грошми, що розпочати, а від чого втриматися, ми щоразу неодмінно стаємо на одну з цих трьох доріг. І цей вибір неминуче впливає на інші аспекти нашого життя. Аспекти таких чимало. Розглянемо лише найважливіші з них.

Віра

Всупереч поширеній думці, мода на віру ніколи не минає. Недаремно рідко який народний вождь нехтує можливістю «засвітитися» перед об'єктами репортерів, скажімо, купаючись в ополонці на Йордан або вистоюючи всеночну на Пасху. Напередодні релігійних свят інтерес до віри починають виявляти навіть ті, хто зазвичай до неї байдужий. Але суть нашої віри насправді залежить від дороги, якою ми йдемо.

На дорозі вірності віра тотожна поняттю «любов». Це — ставлення дітей до люблячого Отця; нареченої — до догоочікуваного Жениха. Це — ставлення, в котрих не можеш стояти на місці, все більше закохуючись в Того, Кому віддав своє життя, — в Отця, Сина і Святого Духа. Життя віруючого стає постійним служінням Отцю за прикладом Сина силою Святого Духа; єднанням з Ним в любові. Але ця дорога ризикована, Клайв Льюїс попереджає: «Застрахуватися неможливо, любов небезпечна горем. Полюби — і серце твоє в небезпеці». Навіть Сам Бог, полюбивши світ, прикріпив Себе на жертву, адже любов завжди — жертва.

Значно «надійніша» дорога компромісу, коли віра перетворюється на набір правил. Вона стає ставленням не до Когось, а до чогось: способу життя, стилю одягу, участі в ритуалах тощо. Ревне ставлення до правил — не рідкість. Згадайте Савла: переслідуючи Церкву, він ревно служив Господу, думаючи, що виконує Його волю. Охоронці правил можуть бути чудовими служителями, гордістю громади, але після богослужби вони йдуть, не одержавши оновлення, не знайшовши нічого нового в стосунках з Богом.

Але найпопулярніша — третя дорога, на котрій віра вироджується в байдужість, апатію. Ідучи цією дорогою, ми за власним бажанням чи настроєм можемо шукати Бога чи ні; слухати Його волю або ігнорувати її; йти за Ним або не йти — як нам буде завгодно. І це — найпідступніша дорога. Чим далі по ній йдеш, тим складніше звернути, оскільки впродовж дороги багаж гріха, непослуху і відчаю накопичується, і позбутися його стає все складніше.

Авторитет

Що для нас найвищий авторитет? Коли ми йдемо дорогою вірності, єдиним незаперечним авторитетом є Бог. Бог — Капітан корабля нашого життя, Христос — його Керманіч, Дух Святий наповнює його паруси. Нам, можливо, і хотілось би жити інакше, але любов не дозволяє зробити щось таке, що засмутило би нашого Улюбленого. Нам хотілось би чи-

нити не як правильно, а як краще, але ми знаємо, що все «як краще» розвіється, як туман, бо без Бога всі наші плани і задуми — суєта суєт.

Ідучи дорогою компромісу, ми намагаємось сформувати «колегіальний» авторитет — «я і Бог», як і раніше, визнаємо Бога своїм Капітаном, але хочемо тримати штурвал у своїх руках. Христу ми залишаємо роль штурмана, що підказує напрямок; але слухати Його чи ні — залежить від того, хто за штурвалом. Однак проблема полягає в тому, що наш транспорт — зовсім не судно на повітряній подушці, такий собі універсальний духовний засіб для руху в матеріальному світі, а стара баржа, яку підхоплюють різні течії — тілесна природа людини. Ось і виходить, що «не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:19). Це відбувалося з Павлом, це відбувається і з нами. Причому, щодня. Щодня поруч з нами Той, Хто може спрямувати нас до слави, але нам так хочеться самим контролювати своє життя.

Якось в студентські роки ми з друзями відправились в експедицію вздовж Кавказького хребта. Пригода ця виявилась значно складнішою і небезпечнішою, ніж ми очікували, і всі були досить виснажені. Вела ж нас вперед мрія, що зародилася вночі у наметі, занесеному снігом, який стояв прямо на льодовику: спуститися з гір до моря, повернутися додому на білому пароплаві. Коли ми добралися до моря, нас очікували дві новини — добра і погана. Між Кавказьким і Кримським узбережжями справді курсував теплохід «Абхазія», однак вартість квитка на нього була неймовірно високою за будь-які наші припущення, така подорож була нам не по кишені.

Але що може зупинити юних мрійників? Ми пішли наймитися на роботу. Користуючись альпіністським спорядженням, ми залазили на величезні евалліпти і відпилювали гілля, що затуляло сонце мандариновим деревам. Окрім договірної плати, гостинні абхазі завжди пригостили нас хлібом, сиром, зеленню, і за кілька днів ми зібрали достатню суму для плавання із Сухуми в Ялту і на тролейбусні квитки до Сімферополя.

Однак з'ясувалось, що лайнер наш в Крим зовсім не поспішав. Щодо цього він йшов до наступного міста на Чорноморському узбережжі, де залишався стояти цілий день. Час спливав, істи хотілось все сильніше, а грошей на їду не було. Ми почали підбирати крихти з мішків від сухарів, навіть намагалися розпалити в каюті примус і заварити пакетик супу, що завалаяся на дні чийогось рюкзака. Найважчим був останній день, коли корабель цілий день стояв біля Феодосії: додому рукою подати, а на автобус не вистачало грошей. Подорожувати «стопом» при розмірі групи і рюкзаків було нереально.

Моїм сусідом по каюті був хтось не з нашої групи. Звичайний відпочивальник — «матрасник», як ми їх називали. Тричі на день він кликав мене з собою в ресторан і щодня — на екскурсію по місту. Але, не маючи грошей, я соромився навіть запитати, скільки це коштує.

Лиш через кілька років ми дізналися, що це був круїзний рейс, тому й квиток на нього так дорого коштував. У вартість квитка входили триразове харчування в ресторані і маса різних екскурсій і розваг. Але ми були настільки впевнені у власному сприйнятті ситуації, що навіть не поцікавились умовами плавання. Ми навіть не звертали уваги на запрошення

до столу, зате самі були керманічами свого життя.

Як часто ми навіть не знаємо, яких благословень позбуваємось лише тому, що не зважуємося віддати кермо Христу. Більше того, часто ми навіть не зважуємося запитувати Бога про правильний курс, боячись, що відповідь нам не сподобається. Але якщо ми перестаємо прислухатися до тихого віяння Святого Духа, чи помітимо ми Його відсутність? Чи не зійдемо на третю дорогу?

Ідучи третьою дорогою, я сам собі режисер. Сам і капітан, і штурман, і керманіч, і перший і другий помічники водночас. Той, хто йде цією дорогою, може бути хорошим християнином, взірцевим служителем, але при цьому залишатися господарем власного життя: ми чинимо Боже діло, а результати приписуємо собі.

Святе Письмо

Дорога вірності формує в людині благоговійну покірність щодо Божого Слова. «Написано», «сказано», — говорить Христос в час спокус (Мт. 4:10; Лк. 4:8). Так говорить Слово Боже — про що це можна сперечатися? Звичайно, в Писанні є неоднозначні тексти, що вимагають дослідження, але більша частина вчення цілком доступна. Наприклад, чи повинна жінка бути слухняна чоловікові? Відповідь однозначна — так. Навіть якщо вона вважає, що він помиляється, навіть якщо вона напередодні посварилися, вона зобов'язана йому коритися. Але в той же час чоловік, зі свого боку, повинен бути готовий на жертву заради дружини, навіть якщо його дружка халат, в якому вона ходить по квартирі. Бо сказано, що чоловік повинен любити дружину, як Христос — Церкву.

Ті, що йдуть дорогою компромісу, Біблію шанують. Вони завжди з пошаною висловлюються про Писання, але Біблія їм — не указ. Вони шанують її, як Остап Бендер шанував Кримінальний кодекс, будуючи свої махінації таким чином, щоб не вступати в явний конфлікт з буквою закону. Книга, можливо, навіть лежить вдома на почесному місці; її читають, як інші книги улюблених авторів, а в житті господаря бібліотеки від цього мало що змінюється.

Церква

На дорозі вірності церква — це сім'я, живий організм. Тіло Христове. Віруючий — орган цього тіла і мучиться без інших органів так само, як і вони — без нього.

Коли ж ми йдемо дорогою компромісу, церква для нас — клуб за інтересами. Громада прихильників Христа. У ній завжди можна провести час з однодумцями, завести цікаві і корисні знайомства; можна поспілкуватися з цікавими і корисними людьми, знайти собі роботодавця, підібрати клієнтурю для бізнесу.

Коли ж ми виходимо на третю дорогу, церква стає традицією, місцем, куди треба «ходити». За статистикою, зі 100 відсотків віруючих лише шість відсотків бувають в церкві більше одного разу на рік! Найголовніше для таких людей — дотримуватися традиції. Знати Христа, розуміти Його вчення, йти за Ним — зовсім ні до чого.

Шлюб

На дорозі вірності шлюб — це заповіт, відносини клятви, довіри, любові. У горі і радості, в багатстві і бідності, у хворобі і здоров'ї, поки смерть не розлучить. Шлюб — прообраз відносин Христа і Церкви; ті зв'язки, котрими Творець і творіння пов'язані воедино: «Всякому чоловікові голова — Христос, а жінці голова — чоловік,

Голова ж Христові — Бог» (1 Кор. 11:3).

На дорозі компромісів шлюб — це контракт. Ти мені — я тобі. Кожна зі сторін щось одержує, а якщо ні, то контракт може бути розірваний. У підсумку нерідко можна почути міркування на взірць: «Бог хоче бачити мене щасливим, а в шлюбі я нещасний». Але ніде в Біблії не сказано, що Бог хоче бачити кого-небудь із нас щасливими. Він хоче бачити нас святими! Ми — частина Заповіту, ми з Ним, а Він — з нами.

Бог не сказав, що буде нашим Богом лише тоді, коли ми не будемо порушувати Його заповіді. Він сказав, що буде нашим Богом, і тому нам треба дотримуватися Його заповідей. Бог не пропонував нам жодних умов, не укладав з нами контракт, але віддав Себе за нас.

На третій дорозі шлюб — зручність. Симбіоз. Мирне співіснування двох антагоністичних систем, що забезпечує матеріальні переваги: продукти можна купувати спільно, за квартиру платити вдвох, прибирати за чергою. Життя в шлюбі більш налагоджене, передбачуване, безпечне і комфортніше. Зручно — чому б і ні? Появляється незручності (наприклад, діти), можна буде пошукати й інший варіант.

Виховання дітей

Відповідно з Писанням, діти в шлюбі — не побічна незручність, а благословення, його плід. І завдання тих, що йдуть дорогою вірності, — виховати праведних дітей, які люблять Бога і здатні передати цю любов своїм дітям.

На дорозі компромісу завдання номер один — виховати культурних дітей. Щоб діти не завдавали нікому клопотів, щоб за них не довелось червоніти на батьківських зборах. Що в дитині на серці — не так важливо.

Для тих, хто йде третьою дорогою, найголовніше — виховати успішних дітей. Вони повинні закінчити найкращі школи, вступити в престижні університети і в підсумку зайняти якнайкращі офіси. Це робиться, щоб зміцнити свою репутацію як батьків: усе в цьому житті робиться на благо моему «я», і діти мої також; тому якщо я в них що-небудь вкладаю, то інвестиція повинна бути вигідною.

Аналогічним чином дорога, якою ми йдемо, формує наше ставлення до будь-яких інших аспектів нашого життя. Однак Слово Боже звернене до нас, якою б дорогою ми не йшли.

Коли ми йдемо дорогою вірності, Бог закликає: «Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, міцні, хай з любов'ю все робиться в вас!» (1 Кор. 16:13). Тоді, навіть якщо відхилившись, ми будемо в змоззі усвідомити це і знову повернутися на істинну дорогу.

Коли ми йдемо другою дорогою, Бог говорить: «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби ти холодний чи гарячий ти був! А що ти літлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перещищеного, щоб збагатитися, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагої твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити. Кого Я люблю, тому докорюю й караю того. Будь же ревний і покайся!» (Об. 3:15-19).

Коли ми самі намагаємось панувати над власним життям, то обманюємось, називаючи Ісуса Господом, і до нас звернене Його страшне попередження: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?». І їм оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:21-23).

Коли ми йдемо третьою дорогою, Господь говорить: «Навернись!»; «Покайтеся ж та навернись, щоб Він змиливаша над вашими гріхами, щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього, і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа» (Дії 3:19-20).

Життя християнина — постійне роздоріжжя. Будь-який наш вибір — результат вибору. Учителю попередив: «Хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелія, той її збереже» (Мт. 8:35).

Отож виберіть, кому служити...

«Як не побачу на Його руках знаків від цвяхів і не вкладу свого пальця у місце, де були цвяхи, а й руки моєї не вкладу в бік Його, — не повірю!», — відповів Хома учням, які свідчили йому, що бачили воскреслого Господа.

А на дев'ятий день після Свого воскресіння Спаситель знову крізь зачинені двері увійшов до учнів і, звертаючись до Хоми, на його ж закид мовив: «Подай сюди твій палець і глянь на Мої руки. І руку твою простягни і вклади її у бік Мій. Та й не будь невіруючий, — а віруючий».

Очевидно, не доторкався цей апостол своїми руками до ран Ісуса, не маючи уже в цьому потреби. Інакше про це написав би в Євангелії св. Іван Богослов.

Та найважливіше, що словами: «Господь мій і Бог мій!» Хома визнав і свідчив, що душею доторкнувся і серцем прийняв воскреслого Ісуса Христа як Спасителя світу і Сина Божого — як Бога.

Тож доторкнутися до Ісуса — це значить доторкнутися до Бога, повністю змінитися, переродитися і всіма своїми помислами, словами і ділами свідчити про Його присутність у своєму житті. Це сповідував, проповідував, свідчив і до цього закликав св. ап. Хома. За це він і поплатився життям, не зрадивши любові до свого Вчителя і Спасителя.

А ось до теми надзвичайно цікава історія, подібних якій чимало.

Один праведний старець багато молився і часто мучився думкою, чому люди, які ходять до храму, моляться до Бога, не міняються на краще, не живуть праведно, не звільняються від гріхів.

Одного разу з такими думками він заснув. У сні йому явився світлосяйний ангел, який обняв старця крилом і почав піднімати високо над землею. Чим вище вони піднімалися, тим слабшими ставали звуки, які доносилися з поверхні землі. Не було чути людських голосів, затихли пісні, крики і весь шум марного світського життя. І тільки іноді звідкись линули гармонійні, ніжні звуки, наче звуки далекої лютні, які яскравими промінчиками підносилися до неба, до Божого престолу.

— Що це таке? — запитав старець.
— Це молитви святих, а також і грішних людей, які зі смиренного серцем і зі щирим поканням очищаються з гріхів і наворачтаються до Бога, — відповів ангел.

— А чому так тихо звучать вони? Чому так мало цих промінчиків

Доторкнутися до Бога

ків? Адже храми наповнені вірними...
— Ти хочеш це знати?.. Дивися...

І враз старцю відкрилися служіння чи не у всіх земних храмах в найбільші собори, катедри великих і малих міст, сільські. Звершували відправи, видно було вишукані сліпучо-яскраві, золотом і сріблом обшиті облачення, прикрашені дорогими каменями головні убори священнослужителів. Усе, до найменшої йоти, було строго за уставом. Величаво, без жодного фальшу, співали хори, виконуючи твори відомих зі світовими іменами композиторів. Нарядно і святково одягнені віряни уважно слухали відправу, час від часу побожно хрестилися, нахилиючи голову. Неподальк віктаря іноді можна було побачити великих урядовців, міністрів і навіть президентів. Благоговійно запаливши свічки, повільно зробивши рукою на собі знак хреста і поклонившись, вони також молилися...

«Але що це таке?» — подумав старець. Зовсім ніякого звуку не чути. Не помагали служителям у віктарі навіть мікрофони з дорогими і потужними колонками. Ось на амвон вийшов високого зросту дякон, підняв вгору руку з орачем, відкрив широко уста і... ні звуку! Жодного звуку не подав і великий хор, хоч добре було видно, як напружувалися тенори, аж піднімаючи вище голови і, з усіх сил натужуючись, червоносили баса. А регент все махав і махав руками.

— Та що ж це таке? — нічого не розуміючи, знову подумав старець. — Невже в церквах усі німі?

— Опустимось в один храм, і ти все побачиш і зрозумієш, — сказав ангел.

Ніким не видимі, вони повільно опустилися у віктар. Перед престолом стояв головний служитель, а по обидва боки від нього більше десяти його співслужителів. Доторкнувшись до кожного з них, ангел відкрив старцеві явну картину їхніх думок. Найбільше його врадили думки найстаршого. Керуючи відправою, він в той же час думав про зустрічі з великими посадовцями, які чекали його, про багато різних організаційних і фінансових питань,

які потрібно було вирішити, не нашкодивши собі. Так хочеться виглядати для всіх добрим, хоч проблем між служителями, як завжди, аж забагато. Але про чесність і справедливість не хотілося думати. Найважливіше, щоб все було тихо і спокійно. А незадоволені завжди були. Нагадаю їм обов'язок: попри все бути смиренними і покірними.

Інші отці оцінювали один одного, засуджували нечесні і несправедливі підвищення і нагороди, осміювали невміння і нездатність добиватись кращих парафій...

А що ж прості вірні?
Вони ще більшою мірою, як відкрив старцеві ангел, критикували і засуджували один одного чи не за все. Тут були і заздрість, і зневага, і вивищення, і приниження, і осміяння, і зловтіха...

— Так йому і треба, — думали про тих, у кого сталося якесь горе...

Молоді хлопці і дівчата, дивлячись навзаєм одні на одних, мали подібні думки: хто кому краще би пасував, хто модніше одягнутий і т. д.

Усі однаково стояли перед Богом, але хто це добре усвідомлював і намагався відчувати Божу присутність? Хто молитвою і всіма силами душі підносив своє серце до неба?

— Тепер ти розумієш, — запитав старця ангел, — чому молитви таких людей не доходять до неба. Ось тому і виглядає, що у храмах усі глухі.

У цю ж хвилину голосно залунав якийсь дитячий голос з плачем:

— Господи! Ти добрий і милостивий... Спаси, помилуй і зціли мою бідну маму. З ким я залишуся?..

Ці слова рвали душу старця, і він заплакав...

Ангел доторкнувся до грудей хлопчика, і в дитячому серці показали скорбота і любов.

— Ось такі молитви і доходять до Бога! Прокинувся старець, і найперше прийшла йому на голову слова Спасителя: «Наближаються до Мене люди, які устами своїми шанують Мене, серце ж їх далеко від Мене, тож даремно шанують Мене». Але ж повага до Господа виявляється

не тільки в храмі, а й поза храмом, на кожному кроці в житті. Її виявляють кожна наша думка, слово і діло.

Усі відправи ми назвали богослужіннями. Тому звершити їх вважаємо найвищим, найбільшим і найважливішим перед Богом. У цьому часто підкреслюється особливості і вищість служителів, за що виняткова їм повага і шана. А про їхню відповідальність, приклад і праведне життя ніби й заборонено говорити. Чи не так? Але ж богослужіння — це тільки засоби, інструменти, знаряддя, середники, дорога, які допомагають доторкнутися до Бога. А ми з них робили культу для поклоніння і так багато про них говоримо і пишемо.

Правдиво деякі сучасні богослови кажуть, що в нас забагато символів. Усі знаки, традиції, обряди, як і всі інші зовнішні форми для звернення поклоніння Творцю без духа — це все пустий звук. А дух — це насіння, пожива і джерело енергії, який має приносити явні результати і плоди праведності та святості. Власне, це є і має бути реальним і очевидним. Чому ж ми після храму залишаємось такими, якими були до нього? Чому про чесність і справедливість майже ніхто

не говорить? А якщо й говорять, то, очевидно, недостатньо? А яка ж і в чому тоді роль Церкви, якщо не виявляти, не викривати, не засуджувати всяке зло і не боротись проти нього? А без цього про яку любов і спасіння тоді говорити? Ось тому і не змінюються наше суспільство, нація, народ і держава. Тож даремно надіятися і говорити, що когось спасе його належність до тієї чи іншої Церкви.

Воістину відправи в храмі до впадоби Богів тільки тоді, коли за його порогом у світі безперервно продовжуються служіння Богів через служіння кожному ближньому, як часто до цього закликав і на цьому наголошував наш Спаситель. І кожен християнин, за словом Христа, є блаженным, бо, на відміну від ап. Хоми, повірив, не бачивши воскреслого Господа. А щоб не згубити і не втратити цей блаженний стан, необхідно всім життям свідчити, що ми вірою доторкнулися до Бога як до палаючого вогню і самі горимо незгасним вогнем любові.

Михайло МЕЛЬНИК.
Протоірей.

*с. Старі Кривотули
Івано-Франківськ обл.*

31 травня відзначали Всесвітній день без тютюну. Звідки прийшла ця пристрасть? Яка історія боротьби з нею? Наскільки згубний вплив чинить куріння на організм людини і як звільнитися від куріння?

Тріумфальний хід

Куріння започаткували індіанці. Христофор Колумб першим побачив, як вони курили, в 1492 році на одному із островів, які він відкрив. В Іспанію тютюнове листя привезли католицькі монахи в 1496 році. У Мексиці тютюн появився на початку XVI століття, у Франції — в 1559 році, у Голландію занесений в 1570 році. Англія заразилася цим в 1585 році. У Туреччині почали жжити його в 1605 році, а в Росії — в 1610-му.

В Англії у зв'язку з цим відбувся курйозний випадок. Сер Волтер Ралех першим почав вживати тютюн, але таємно. Одного разу, всівшись у велике м'яке крісло, він поклякав свого слугу і звелів йому принести прохолодного напою. Коли слуга відправився виконувати доручення, Волтер дістав сигарету, запалив її і почав курити. Слуга, повернувшись і побачивши дим, що виходив з уст пана, швидко підбіг до нього, вилив увесь напій на його обличчя, вибіг з кімнати і почав кричати: «Пожежа! Пожежа! Допоможіть!». З того дня таємне куріння сера Волтера Ралеха стало відоме всім.

Історія боротьби

На початку появи цього зла багато урядів активно боролися проти нього. Вони вважали куріння великим гріхом, ганебним недоліком і намагалися не дати йому вкоренитися в народі. Були видані закони, які забороняли куріння, і тих, хто порушував їх, суворо карали.

Скажімо, в Італії п'ятьох монахів, викритих в цьому вчинку, замурували живими в стіну. В Туреччині курильникам проколочили носи, в роколі вставляли чубуки, а згодом і карали смертю. У Росії Іван Грозний об'явив покарання курцям

Отрута, яку відкрив Колумб

— биття батогами, вирізання ніздрів і заслання. Але, попри всі ці серйозні покарання, куріння ширилося, а в наші дні оволоділо всім світом. Тепер курять як чоловіки, так і жінки різного віку.

Вплив на організм людини

Тютюн містить в собі наркотичну речовину — нікотин. Шкідливий вплив куріння на здоров'я людини проявляється після першої ж вкуреної сигарети — головний біль, нудота, блювота.

Тютюн містить в собі не менше 19 смертельних отрут. Чотири з них: нікотин, синильна кислота, чадний газ і приридон — смертельні в малих дозах. Тому курці ніяк не можуть уникнути їх згубного ефекту.

Куріння — причина багатьох хвороб. Воно сушить рот, викликає печію, подразнює нервову систему, звужує кровоносні судини, негативно впливає на нирки, печінку, шлунок, головний мозок, викликає вади серця і є причиною раку губ, язика, горла і легень.

Статистика свідчить, що у світі кожні п'ять хвилин помирають від хвороби, викликані курінням. Окрім того, куріння на 10-25 відсотків притуплює розумові здібності людини, послаблює її фізичні здібності і моральні принципи.

Куріння таке ж згубне для людини, як відкритий

газовий кран на кухні. Кожен курець вчиняє самогубство. А Слово Боже говорить: «Не чини собі жодного зла» (Дії 16:28). Куріння — це вбивча звичка, це зло в очах Божих, а за всяке зло, яке чинить людина, Бог буде судити.

Чи є вихід?

Своїми силами звільнитися від куріння неймовірно складно. Одні дають собі і друзям клятви кинути курити і не виконують їх. Інші намічають собі певні терміни, які весь час переносяться. Ще інші викидають свої сигарети, а через деякий час знову купують і курять.

Справа в тому, що отруєння людини нікотином відбувається на молекулярному рівні. Клітини курця не можуть жити без нікотину. Щоб кинути курити, потрібні або величезна сила волі, або Боже чудо, що цілком реально в житті людей, які просять Бога про допомогу в боротьбі з цією шкідливою звичкою.

Я сам свідок цьому. Я кинув курити після 24 років захоплення цим злом. Останні десять років періодично супроводжувались спробами позбутися його. Це бажання особливо посилювалось, коли почастішали напади нестерпного кашлю, що вивертав все тіло. Ці напади, як правило, траллялися вночі, продовжувались протягом години й більше. Увесь цей час моя дружина і десятилітня дочка стояли поруч і плакали, намагаючись допомогти хоч чим-небудь.

Тепер куріння для мене в далекому минулому. Це сталося не відразу, тяжко, але сталося. Я впевнений, що без Божої допомоги в мене не було шансів на перемогу в цьому поєдинку.

Дорогий читачу! Якщо ти куриш, але бажаєш звільнитися від цієї звички, попроси Бога про допомогу, щоб Він забрав її з твого життя. Він допоможе тобі зробити це. Сміливо прагни! З Богом в тебе все вийде!

Петро ПЛЕШКО.
Журнал «Віра і життя».

Як я шукала Бога в Ізраїлі

Торік я побувала в Ізраїлі. Не передати словами, як я раділа можливості побачити землю, де жив Ісус, посидіти на березі озера, де Він навчав учнів, провести час в саду, який був місцем Його молитви...

Я очікувала, що в моїй душі відбудеться щось особливе і чудесне, очікувала яскравої, неповторної зустрічі з Богом. Була впевнена, що саме на «святій землі» Бога в моєму житті стане «більше», ніж раніше.

Яким же було моє розчарування, коли після відвідання великих християнських святинь Бога в моїй душі більше не стало. Я не почула надприродного гromу з небес, земля не затремтіла, люди навколо мене жили своїм звичайним життям.

Наша остання екскурсія завершилась відвіданням храму Гробу Господнього в Єрусалимі. Стоячи навпроти каменя, під яким колись було поховане тіло Ісуса, я вже втратила будь-яку надію на своє «особливе» чудо — на особисту зустріч з Богом. І саме в цю мить пригадала слова з Біблії: «Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!» (Лк. 24:5-6).

У цю мить мій розум наче просвітлів! Я зрозуміла, що шукала Бога там, де Його нема, а Він завжди був зі мною! Я усвідомила, що означали слова Ісуса, коли Він говорив: «Бо Божее Царство всередині вас!» (Лк. 17:21).

Мені не треба було їхати за тридев'ять земель з Києва, щоб здобути близькість з Богом, щоб відчутти Його любов. Усе, що було потрібно, — це усамітнитися в тихому молитовному місці (кімнаті, парку), щоб читати Святе Письмо і молитися. Приєднатися до прославлення Його святого Імені у своїй місцевій церкві. Саме в такі хвилини Бог найближчий до нас. А в якій ми країні живемо, в якому місті і на якій вулиці — це не так вже й важливо.

м. Київ.

Інна МАЗУРКЕВИЧ.

Глобальні проблеми медицини XXI століття. Місце і роль Церкви

У травні в Вінниці проходила IV Всеукраїнська молодіжна конференція медиків-християн. Її учасники розглянули глобальні проблеми сучасної медицини і роль Церкви у їх вирішенні.

Конференція розпочалася з урочистого відкриття і показу відеоролика про діяльність медичних християнських груп України.

Навчальні лекції для учасників конференції виголосили: Артур Фрізен, інвазивний кардіолог, член Королівської колегії лікарів і хірургів Канади («Багатомовний Бог в мілівоному і різнокультурному світі»); Маршалл Браун, богослов у сфері Міжнародної співдружності, Чехія («Чому християнство таке важливе в боротьбі із захворюваннями»); Джеймс Піпон, президент Української медичної місії («Онкологія, педіатрія, завдання і проблеми XXI століття»).

У делегатів конференції була можливість відвідати лекції та майстер-класи досвідчених професіоналів, послухати презентації та доповіді колег і долучитися до гострої дискусії на ток-шоу, а також взяти участь у духовній і творчій програмах.

Організатори конференції сподіваються, що різнобічний обмін інформацією, відкрите й невимушене спілкування, знайомство і міжнародний досвід сприятимуть особистісному розвитку та професійному зростанню кожного з учасників.

«Ми бажаємо, щоб ця конференція допомогла нам, молодим медикам, навчитися відображати у своєму житті Ісуса Христа. Який бачив потреби ближніх і завжди знаходив шлях, щоб допомогти їм. А це, у свою чергу, сприятиме вирішенню проблем не тільки в галузі охорони здоров'я, а й у інших сферах нашого суспільства», — так окреслили організатори головну ціль заходу.

Наш кор.

● ЗЕРНИНА ДЛЯ РОЗДУМІВ

У ЛІСІ

— Навіщо щодня до лісу ходиш?

— Щоб молитися.

— А хіба Бог не всюди?

— Звичайно ж, всюди!

— І Бог — Той Самий на всякому місці?

— Так.

— То чому ти ходиш до лісу молитися?

— Тому що в лісі я не той самий.

Давид, блукаючи Юдейською пустелею, казав: «Боже — Ти Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води...» (Пс. 63:1-2).

Чому Бог так часто акцентує увагу на місці? Жертовник. Скинія. Храм. Усе це — визначені місця.

Де твоє місце зустрічі з Ним? Де ти не той самий?

Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

оголошує набір студентів на 2012/2013 навчальні роки і пропонує наступні навчальні програми:

Стационарні програми

Бакалавр богослов'я

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов, а також реалізації набутих знань в богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, в індивідуальних євангелізаціях. На навчання приймаються члени євангелістичних церков, які мають повну середню освіту (11 класів).

Магістр богослов'я

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає зв'язати своє життя з християнською освітою або поглибити свої знання для більш ефективного служіння в церкві.

Вчитель-місіонер

Студенти навчаються в Семінарії по програмі «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в Національному університеті «Острозька Академія» або в інших університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії в рік). Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше 3 років вчителю, передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

Очно-заочні програми

Бакалавр служіння спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій). Серед предметів спеціалізації викладаються наступні: «Консультація», «Праця з алко-і наркозалежними», «Праця в місцях позбавлення волі», «Праця з людьми, позбавлених батьківської опіки» та інші.

Магістр служіння спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

Лікар-місіонер

Програма складається з двох частин:
1. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіонер») Розрахована на 3 роки і складається з 2 п'ятиденних сесій і 50 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої Семінарії безкоштовно.
2. Стационарна програма «молодий лікар» Розрахована на 3 роки. Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П.І.Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови не менше 124 балів. Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом молодшого лікаря державного зразка. Для студентів, які зобов'язуються пропрацювати не менше 3 років фельдшером, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку для тих, хто навчається на контрактній основі.

За більш детальною інформацією телефонуйте: тел. (044) 411-15-88, 467 89-11, моб.: 063 124 10 92 skype: gt-seminary, e-mail: seminary@tut.ua або на сайті семінарії www.gtseminary.kiev.ua

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 18 год., СЕРЕДА 18.30;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.; вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.; пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.; вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.; вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Tor Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова – телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння до церкви ХВЄ м. Радехова Львівської обл.

Адреса: вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,

ЩОПОНЕДІЛ – о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 6 (161)
червень 2012 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923. Редакція не завжди поділяє погляди авторів.